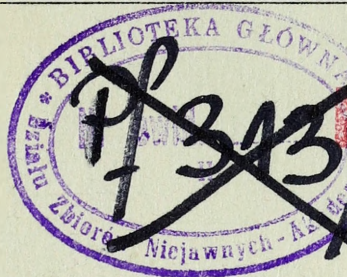

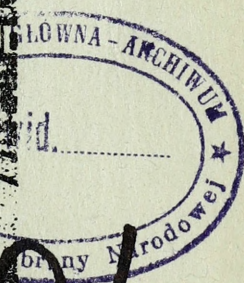
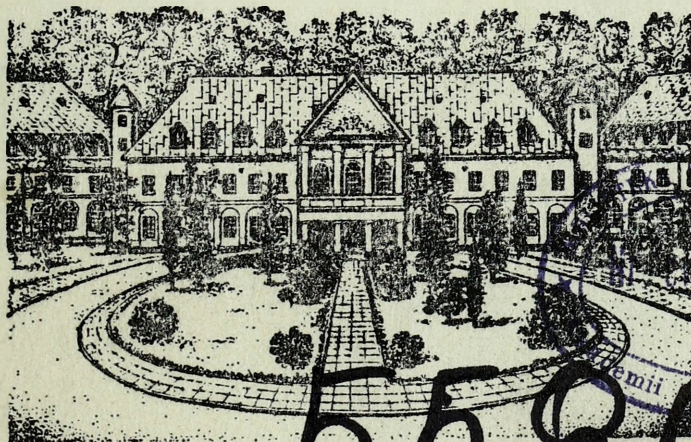
AKADEMIA OBRONY NARODOWEJ
SZTAB GENERALNY WP

JAWNE
POUFNE

Egz. Nr 1

SIŁY ZBROJNE
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

55804

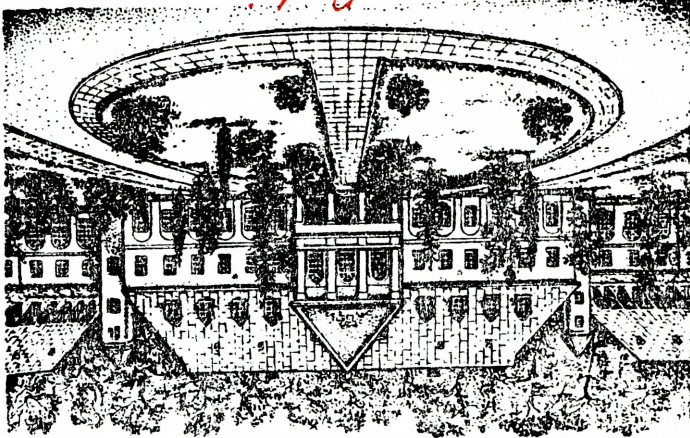
WARSZAWA

1994

1994

WARSZAWA

*Przedmiot: Historia wojsna
29.01.2003 pan Kozłowski*

SILY ZBROJNE
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

POURNE

JAWNE

SZTAB GENERALNY WP

AKADEMIA OBRONY NARODOWEJ

Niniejszy materiał studyjny jest przeznaczony do wykorzystania na Wyższych Kursach Obronnych dla kierowniczej kadry administracji państwowej.

Wykonał zespół oficerów
Sztabu Generalnego WP

SPIS TREŚCI

Wprowadzenie	5
1. Polityka bezpieczeństwa - czynniki określające przebudowę SZ RP	7
1.1. Cele polskiej polityki bezpieczeństwa	7
1.2. Potencjalne obszary zagrożeń bezpieczeństwa państwa	8
1.3. Problemy systemu obronnego państwa i SZ RP wymagające rozwiązań	10
2. Założenia przebudowy SZ RP	12
2.1. Założenia restrukturyzacyjne w SZ RP	12
2.2. Zasadnicze cele restrukturyzacji SZ RP	14
3. Koncepcja docelowego kształtu SZ RP	17
3.1. Cechy charakterystyczne nowego kształtu SZ RP	17
3.2. Ogólny skład SZ w świetle dokonywanych zmian	20
4. Siły zbrojne dziś i jutro	21
4.1. Sztab Generalny WP	21
4.2. Wojska lądowe	22
4.3. Wojska operacyjne OW - ogólna charakterystyka	23
4.4. Założenia reorganizacyjne OW i rodzajów wojsk	24
5. Siły powietrzne (wojska lotnicze i obrony powietrznej)	28
5.1. Przewidywane zmiany w strukturach organizacyjnych WLOP .	28
5.2. Założenia nowego systemu OP	30
6. Marynarka wojenna	32
6.1. Charakterystyka ogólna	32
6.2. Założenia procesu restrukturyzacji MW	34

7. Wojska obrony terytorialnej	36
7.1. Założenia restrukturyzacyjne wojsk OT	36
7.2. Planowany skład wojsk OT wojsk lądowych	37
8. Gotowość bojowa SZ RP	38
8.1. Stany gotowości bojowej i ich ogólna charakterystyka	38
9. Dowodzenie siłami zbrojnymi RP	42
9.1. Ogólna charakterystyka systemu dowodzenia SZ RP	42
10. Ogólne założenia systemu szkolenia	
dowództw, sztabów I wojsk w SZ RP	45
10.1. Szkolenie dowództw i sztabów	45
10.2. Szkolenie wojsk	46
11. System logistyczny SZ RP	49
11.1. Charakterystyka systemu logistycznego	49
11.2. Wyposażenie techniczne SZ RP	50
11.3. Zaopatrywanie i uzupełnianie SZ RP	52
12. Wojskowe szkolnictwo zawodowe	54
12.1. Cel reorganizacji szkolnictwa wojskowego	54
12.2. Przesłanki założeń reorganizacji wojskowego szkolnictwa zawodowego	55
Podsumowanie	57
Załączniki	59 - 104

WPROWADZENIE

Ogólne kierunki planowanych zmian w SZ RP I ich uwarunkowania

Pierwsze symptomy konieczności transformacji czy też restrukturyzacji SZ RP powstały w drugiej połowie lat 80.

Możliwości takie zaistniały dopiero po 1989 roku, kiedy nastąpiło odprężenie polityczne oraz radykalna zmiana w otoczeniu Polski. Na zakres tych zmian wpływ miały zarówno czynniki zewnętrzne jak i wewnętrzne.

Czynniki zewnętrzne to:

- rozpad dwubiegunowego systemu bezpieczeństwa w świecie, w tym rozwiązanie UW;
- zmiana geostrategicznego otoczenia Polski;
- ratyfikowanie Traktatu CFE-1 o konwencjonalnych siłach zbrojnych w Europie;
- wzrost roli ONZ, KBWE oraz innych instytucji międzynarodowych w rozwiązywaniu kryzysów światowych.

Czynniki wewnętrzne to:

- zmiana systemu społeczno-politycznego i gospodarczego w kraju;
- wprowadzenie w życie "Założeń polskiej polityki bezpieczeństwa" oraz "Polityki bezpieczeństwa i strategii obronnej RP";
- nowe zadania dla SZ RP wynikające ze wspomnianych dokumentów o charakterze doktrynalnym;
- potrzeba zbudowania armii odpowiadającej demokratycznym przeobrażeniom mając na uwadze jako cel strategiczny - integrację europejską;
- stan gospodarki i przemysłu obronnego.

Prace nad kompleksową reorganizacją SZ RP zapoczątkowano jesienią 1990 roku. W czerwcu 1991 r. przygotowano koncepcję kom-

pleksowych reform w organizacji obrony narodowej, która była przedmiotem obrad KOK, SKON i Rady Ministrów RP (załącznik 1).

W sierpniu 1991 r. minister ON wydał rozkaz nakazujący rozpoczęcie prac związanych z przeformowaniem MON w organ polityczno-administracyjnego kierowania resortem oraz Sztabu Generalnego WP - z instytucji centralnej MON w centralny organ dowodzenia SZ.

Na przełomie lat 1991 - 1992 daleko posunięty proces planistyczny i organizacyjny związany z restrukturyzacją armii został wstrzymany. Dopiero w drugiej połowie 1992 roku SG WP ponownie podjął prace nad sprecyzowaniem kompleksowej koncepcji reorganizacji SZ.

W wyniku ekspertyz, analiz, symulacji, narad i wizji lokalnych w wielu garnizonach, ostatecznie zakończono prace koncepcyjno-planistyczne nad nowym modelem SZ a w szczególności w odniesieniu do składu bojowego, adekwatnego do zobowiązań Traktatu CFE-1 oraz struktur organizacyjnych, we wszystkich RSZ i na wszystkich szczeblach dowodzenia - elastycznych, otwartych, zbliżonych do rozwiązań NATO-wskich.

Rozwiązano również problemy wariantowego materiałowo-technicznego wyposażenia wojsk w zależności od nakładów oraz dyslokacji SZ. Ponadto, rozstrzygnięto systemowe rozwiązania niezbędne do funkcjonowania SZ w nowych uwarunkowaniach. Dotyczą one: WSyD, narodowego systemu OP, systemu operacyjnego i mobilizacyjnego rozwijania SZ, systemu logistycznego zabezpieczenia SZ oraz systemu szkolnictwa wojskowego.

W rezultacie w Sztabie Generalnym WP opracowano (załącznik 2):

- "Plan rozwoju Sił Zbrojnych RP w latach 1993-1995" i długoterminowy do 2000 roku;

- "Koncepcję wyposażenia SZ RP w uzbrojenie i sprzęt wojskowy do 2010 roku", w których ujęto całość problematyki zmian reorganizacyjnych w SZ RP.

1. POLITYKA BEZPIECZEŃSTWA - CZYNNIKI OKREŚLAJĄCE PRZEBUDOWĘ SZ RP

1.1. Cele polskiej polityki bezpieczeństwa

Podstawowym warunkiem zapewnienia bezpieczeństwa państwa jest dalekowzroczna, aktywna i realistyczna polityka zagraniczna oraz wewnętrzna, rozwój gospodarczy i postęp naukowo-techniczny, utrzymanie niezbędnej gotowości i zdolności obronnej.

Obecna polityka bezpieczeństwa RP opiera się na trzech wzajemnie ze sobą powiązanych elementach: dialogu, współpracy i utrzymaniu potencjału obronnego.

Postępujący proces przemian polityczno-militarnych i społeczno-gospodarczych tworzy nowe uwarunkowania i wyzwania dla obronności RP.

Cele polskiej polityki bezpieczeństwa określone zostały w dokumencie przyjętym przez KOK w dniu 2 listopada 1992 r.: "Polityka bezpieczeństwa i strategia obronna Rzeczypospolitej Polskiej", który stanowi punkt wyjścia w budowaniu systemu bezpieczeństwa państwa (załącznik 3).

W obecnie ukształtowanej sytuacji międzynarodowej, RP z konieczności znalazła się w takim położeniu, że zapewnić musi sobie samodzielność obronną. Traktujemy ten okres jako przejściowy, do czasu integracji z zachodnio-europejskim systemem bezpieczeństwa.

Głównym celem militarnym jest obrona państwa przed agresją oraz skuteczne wsparcie polityki środkami militarnymi. Pośrednimi celami militarnymi są:

- odstraszenie bądź zniechęcenie potencjalnych przeciwników do użycia siły zbrojnej jako instrumentu nacisku polityczno-ekonomicznego;

- odstraszanie bądź zniechęcenie przeciwnika do dokonania agresji zbrojnej;
- odparcie agresji zbrojnej bądź uczynienie jej nieopłacalną dla agresora;
- umocnienie pozycji Polski na arenie międzynarodowej (przez udział SZ w międzynarodowych misjach np. ONZ).

Cele te realizowane są przez:

- utrzymywanie w czasie pokoju i rozwijanie na czas zagrożenia i wojny systemu obronnego państwa;
- aktywny udział państwa w działalności organizacji międzynarodowych (ONZ, KBWE, UZE) w współtworzeniu nowego ładu europejskiego opartego na wszechstronnej współpracy państw i różnego rodzaju instytucji (organizacji);
- rozwój dobrych stosunków ze wszystkimi państwami, szczególnie z sąsiadami;
- rozwój współpracy dwustronnej i wielostronnej ze wszystkimi państwami, zwłaszcza państwami Europy zachodniej i USA;
- działania zmierzające do stabilizacji życia i wszechstronnego rozwoju, przede wszystkim ekonomicznego.

1.2. Potencjalne obszary zagrożeń bezpieczeństwa państwa

W latach 90. dokonały się w Europie i w ogóle w świecie istotne zmiany wpływające na stan bezpieczeństwa państwa. W sposób zdecydowany zmalała możliwość zbrojnej agresji. Nie oznacza to, że obecnie nie ma żadnych zagrożeń militarnych. Należy je postrzegać w szerokim kontekście zagrożeń niemilitarnych (polityczne, ekonomiczne, społeczne, ideologiczne, psychologiczne, ekologiczne) (załącznik 4).

Cele polityczne, które w przeszłości były osiąganę za pomocą sił zbrojnych dziś łatwiej, niż kiedykolwiek osiągnąć potencjałem gospo-

darczym, nowoczesną technologią, rozwiniętym handlem bądź wpływami politycznymi.

Zagrożenie militarne ze strony jakiegokolwiek państwa jest pochodną jego polityki. Cele polityki nie zawsze są czytelne i mogą ulegać gwałtownym zmianom. Pomimo pozytywnych tendencji w rozwoju sytuacji międzynarodowej SZ muszą zachować gotowość do przeciwstawienia się potencjalnym zagrożeniom wojennym, których w dającej się przewidzieć przyszłości wykluczyć nie można.

Zmusza to do systematycznej wnikliwej oceny potencjalnego zagrożenia militarnego kraju.

Przesłanki zagrożenia militarnego tkwią głównie w sprzecznościach narodowościowych i odżywającym co pewien czas nacjonalizmie, a nawet szowinizmie. Mogą one być źródłem kryzysów wewnętrznych i międzynarodowych, zwłaszcza w skali regionalnej.

W prognozach zagrożeń militarnych uwzględnia się trzy podstawowe warianty zagrożeń wojennych (załącznik 5):

- lokalny konflikt przygraniczny;
- wojna na pełną skalę;
- przenoszenie skutków konfliktu wojennego powstałego w oddaleniu od granic na obszar Polski.

Strategia obronności naszego państwa zakłada gotowość do przeciwstawienia się wszystkim rodzajom zagrożenia.

Strategia bezpieczeństwa RP mając charakter zdecydowanie obronny, nie wyklucza możliwości realizacji zadań w sposób obronno-zaczepny czy zaczepny w celu wyparcia agresora poza granice państwa.

Dla przeciwdziałania ewentualnym zagrożeniom bezpieczeństwa państwa, a także w celu realizacji zewnętrznych i wewnętrznych zadań obronnych utrzymuje się w czasie pokoju i rozwija na czas zagrożenia i wojny system obronny państwa. W systemie tym szczególna rola przypada SZ.

W przypadku konfrontacji z przeciwnikiem o przewyższającym znacznie potencjałe militarnym musimy sposoby i środki obrony naszego kraju modelować w taki sposób, ażeby mniejszymi siłami skutecznie przeciwstawić się przeważającym siłom potencjalnego przeciwnika.

Wbrew pozorom jest to zadanie wykonalne, wymaga jednak całej gamy przedsięwzięć w ramach systemu obronnego państwa.

Siły Zbrojne RP jako zasadniczy element systemu obronnego państwa, muszą być przygotowane do bezzwłocznego stawienia oporu każdej agresji militarnej. Ponadto, powinny posiadać możliwość wydzielania zgrupowań o różnym składzie do wykonywania zadań poza granicami kraju wynikających z zobowiązań i umów międzynarodowych, a także do likwidacji skutków awarii, katastrof i klęsk żywiołowych.

1.3. Problemy systemu obronnego państwa i SZ RP wymagające rozwiązań

Zasadnicze dylematy współczesnej polityki bezpieczeństwa można zgrupować w czterech blokach tematycznych, dotyczących:

1. Organizacji i funkcjonowania polityki bezpieczeństwa w realiach polityczno-militarnych i uwarunkowaniach geostrategicznych;
2. Doskonalenia zasad i sposobów przygotowania państwa i jego SZ do funkcjonowania w okresie zagrożenia i wojny;
3. Metodologii przygotowania i wykorzystania analiz i prognoz rozwoju sytuacji polityczno-militarnej i wynikających stąd zagrożeń;
4. Kompetencji i zadań poszczególnych ogniw systemu w obronie państwa (w prowadzeniu obrony na obszarze kraju).

W każdym z tych bloków istnieją problemy, których rozwiązanie jest na różnym etapie realizacyjnym.

Problematyka bezpieczeństwa podlega permanentnym zmianom. Jest to szczególnie widoczne w ostatnim okresie, gdzie nie w pełni sformułowano szereg zagadnień o fundamentalnym znaczeniu. Dotyczy to:

- zasad budowy systemu obronnego państwa oraz zapewnienia bezpieczeństwa narodowego;

- określenia możliwości wykorzystania europejskiego systemu zbiorowego bezpieczeństwa w kształtowaniu bezpieczeństwa RP;

- określenia wojskowego potencjału obronnego gwarantującego bezpieczeństwo państwa w aktualnej i perspektywicznej sytuacji polityczno-militarnej;

- precyzowania zakresu kompetencji organów władzy w dziedzinie obronności i kierowania SZ RP;

- funkcjonowania organów systemu kierowania obronnością państwa;

- funkcjonowania systemu prognozowania rozwoju sytuacji polityczno-militarnej i wynikających stąd zagrożeń;

- prognozowania sytuacji i warunków budowy skutecznego systemu zbiorowego bezpieczeństwa w Europie;

- modelowania rozwoju systemów walki zbrojnej, ich wpływu na sposoby prowadzenia działań bojowych oraz liczebność SZ;

- prognozowania i finansowania wydatków na obronność;

- precyzowania celów i zakresu przygotowania powszechnej obrony;

- określenia zasad i wielkości gromadzenia i utrzymania rezerw państwowych na potrzeby prowadzenia wojny;

- doskonalenia sposobów strategicznego rozwinięcia SZ oraz mobilizacji GN w nowych gospodarczych uwarunkowaniach ustrojowych;

- przygotowania infrastruktury gospodarczo-obronnej kraju.

Rozwiązanie powyższych problemów na obecnym etapie jest niezwykle trudne. Chociaż działania w tym zakresie zostały już podjęte, pełnych rozwiązań systemowych spodziewać się możemy dopiero za kilka lat.

2. ZAŁOŻENIA PRZEBUDOWY SZ RP

2.1. Założenia restrukturyzacyjne w SZ RP

Strategicznym celem Polski jest włączenie naszego państwa do zachodnioeuropejskiego systemu bezpieczeństwa i uzyskanie w przyszłości pełnego członkostwa w NATO.

Siły zbrojne muszą być do tego odpowiednio przygotowane, dostosowane do standardów obowiązujących w armiach państw Sojuszu Północnoatlantyckiego. Dotyczy to nie tylko struktur organizacyjnych wojska, ale również systemu dowodzenia, szkolenia, przygotowywania i prowadzenia ćwiczeń oraz logistyki.

Mając powyższe na uwadze oraz aktualne uwarunkowania a także dotychczasowy kształt naszej armii, przyjęto następujące **założenia restrukturyzacyjne SZ RP**:

1. Cywilna kontrola nad armią oraz wpisanie jej w demokratyczne struktury państwa.

2. Rozdzielenie funkcji administracyjno-politycznych kierowania resortem ON od funkcjonowania i dowodzenia SZ.

3. Zbudowanie armii otwartej na stopniową transformację w kierunku rozwiązań obowiązujących w nowoczesnych armiach państw NATO.

4. W miarę równomierne rozłożenie potencjału militarnego na obszarze kraju.

5. Zbudowanie nowego systemu obrony powietrznej.

6. Pełne wykorzystanie krajowych zasobów logistycznych, w tym potencjału polskiego przemysłu obronnego.

7. Utworzenie wojsk OT, stosownie do zakładanej strategii prowadzenia obrony na całym obszarze kraju.

8. Realizacja zobowiązań wynikających z międzynarodowych porozumień rozbrojeniowych.

Przyjęte założenia mają zapewnić:

- optymalne wykorzystanie istniejących sił i środków w celu obniżenia kosztów restrukturyzacji;

- optymalne rozmieszczenie w strukturach wojsk uzbrojenia limitowanego Traktatem CFE-1;

- odciążenie wojsk operacyjnych od realizacji zadań drugorzędnych oraz zapewnienie im niezbędnego wsparcia przez sformowanie jednostek obrony terytorialnej;

- zbudowanie nowego systemu logistycznego opartego o elementy stacjonarnej infrastruktury obszaru kraju, z uzupełnieniem ich mobilnymi jednostkami logistycznymi, łączącymi potencjał stacjonarny z działaniami wojsk;

- zmniejszenie kosztów utrzymania wojsk, m.in. w drodze racjonalizacji dyslokacji jednostek wojskowych i posiadanej infrastruktury z jednoczesnym zbywaniem zbędnych nieruchomości;

- ograniczenie do minimum przemieszczeń sprzętu przy jednoczesnym zachowaniu możliwości szkolenia wojsk;

- radykalną poprawę wyposażenia wojsk w uzbrojenie i sprzęt techniczny w drodze wymiany całych generacji sprzętu przestarzałego.

Zmianom w składzie bojowym, organizacji wojsk i ich dyslokacji towarzyszyć miało wypracowanie nowych zasad użycia SZ oraz głębokie zmiany formalno-prawne i nowe uregulowania wewnętrzzesortowe.

Założono również, że w całym okresie transformacji musi być zachowana ciągła zdolność określonych jednostek i systemów bojowych do wykonania zadań zgodnie z ich przeznaczeniem.

Z tego względu proces restrukturyzacji postanowiono realizować stopniowo, określając w nim następujące podstawowe etapy (załącznik 6):

- do końca 1995 roku - osiągnięcie etatowej wielkości stanu osobowego SZ RP zgodnego z limitem Aktu CFE-1A: Wojska Lądowe, Wojska Lotnicze i Obrony Powietrznej oraz jednostki Marynarki Wojennej posiadające uzbrojenie limitowane Traktatem CFE-1 - nie więcej niż 234 000 żołnierzy, natomiast całość SZ RP - nie więcej niż 250 000 żołnierzy oraz utworzenie docelowych struktur organizacyjnych wojsk operacyjnych;

- po 1995 roku - budowa jednolitego systemu obrony powietrznej, restrukturyzacja Sił Powietrznych oraz tworzenie podstawowych jednostek Obrony Terytorialnej;

- od października 1994 roku - rozpoczęcie funkcjonowania nowego systemu szkolnictwa wojskowego (zakończenie jego reorganizacji - około 2000 r.).

Uwzględniono przy tym, że terminy, tempo i zakres realizacji poszczególnych przedsięwzięć reorganizacyjnych uzależnione będą od możliwości budżetowych resortu.

W 1991 r. szacowano, że koszt przedsięwzięć reorganizacyjnych wyniesie około 500 bilionów złotych. Na początku 1993 r. okazało się, że koszt ten sięgnie około 1 trylionu złotych. To zdecydowało o konieczności ponownego przeanalizowania koncepcji.

2.2. Zasadnicze cele restrukturyzacji SZ RP

Za cel działań restrukturyzacyjnych uznano zbudowanie - w oparciu o polską myśl wojskową - armii bardziej mobilnej, zdolnej do obrony obszaru kraju na zagrożonych kierunkach i otwartej na stopniową transformację w myśl rozwiązań obowiązujących w nowoczesnych armiach.

Powinna więc to być armia nowoczesna, w myśl założeń, zapewniająca pełne wykorzystanie dwóch zasadniczych atutów - ognia i ruchu

oraz pozwalająca na prowadzenie działań bojowych w wymiarze lądowo-powietrznym.

W wyniku realizacji powyższych celów powinniśmy stworzyć alternatywną koncepcję militarnej obrony Polski oraz takie siły zbrojne, które:

- zniechęcałyby potencjalnych agresorów do podejmowania prób użycia siły zbrojnej, wywierania nacisku lub dokonania agresji na nasze państwo;

- w wypadku agresji - zagwarantowanie możliwie elastycznego ich użycia, stosownie do jej skali i charakteru, a w razie wtargnięcia przeciwnika w głąb terytorium państwa - wyparcie go poza granice RP.

Natomiast, alternatywna koncepcja militarnej obrony RP powinna gwarantować:

- użycie SZ wraz z całym potencjałem obronnym państwa w dwóch formach obrony lądowej: stałej i manewrowej w wykorzystaniem całego potencjału ogniowego, właściwości terenu i zawczasu przygotowanej infrastruktury obronnej;

- utrzymanie części sił zbrojnych - Sił Szybkiego Reagowania (SSzR) w stanie gotowości do bezzwłocznego podjęcia działań przeciwko agresorowi, zwłaszcza w wymiarze powietrzno-lądowym;

- przygotowanie infrastruktury obronnej kraju oraz umożliwienie realizacji przedsięwzięć mobilizacyjnych wpływających na zdolność obronną państwa i jego SZ;

- prowadzenie działań bojowych, używając przede wszystkim uzbrojenia i środków materiałowo-technicznych przygotowanych w okresie pokoju i zgromadzonych na obszarze kraju;

- skuteczne niszczenie sił i środków przeciwnika, niedopuszczenie do rozbicia własnych sił oraz zachowanie ich w gotowości do przeciwdziałania.

Zapewne głównym realizatorem działań obronnych będą wojska operacyjne. Ważną rolę odgrywać będą również siły OT oraz różnego rodzaju organizacje pozamilitarne.

3. KONCEPCJA DOCELOWEGO KSZTAŁTU SZ RP

3.1. Cechy charakterystyczne nowego kształtu SZ RP

Nie istnieje obecnie "całkowity i ostateczny" plan rozwoju Sił Zbrojnych RP. Dotychczasowych rozwiązań nie traktuje się w sposób statyczny, niezmienny.

Przeobrażenia jakie dokonują się w sferze polityki, ekonomii, nauki i świadomości społeczeństw - zarówno w naszym kraju, jak i innych państwach - zmuszają do ciągłej weryfikacji i optymalizacji przyjmowanych założeń. Można jednak pokusić się o scharakteryzowanie nowego kształtu SZ RP.

Przede wszystkim będą one miały zdecydowanie charakter obronno-zaczepty przez utworzenie silnych jednostek pancernych, desantowo-szturmowych, kawalerii powietrznej i lotnictwa Wojsk Lądowych.

Sprawniejsze będą systemy dowodzenia czasu "P" i "W". Wzrośnie poziom przygotowania profesjonalnego, m.in. dzięki upowszechnieniu służby kontraktowej i nadterminowej oraz zwiększeniu do około 50% uzawodowienia armii.

Zakłada się również zwiększanie ukończenia jednostek bojowych przez zmianę proporcji pomiędzy jednostkami bojowymi i zabezpieczającymi (załącznik 7). Dzięki ograniczeniu składników zabezpieczających, obsługowych, remontowych i szkolnych, **trzon bojowy SZ, mimo zmniejszenia ich liczebności, nie tylko nie osłabnie, ale zostanie wzmocniony.**

W koncepcji założono również 1,5-2-krotny wzrost możliwości obrony przeciwpancernej szczebla taktycznego oraz zwiększenie o 1/3 możliwości obrony przeciwlotniczej.

Przewiduje się, iż wzrost potencjału bojowego Sił Zbrojnych RP nastąpi dzięki wprowadzeniu do ich wyposażenia nowoczesnego uzbrojenia i sprzętu.

Większość zamówień lokowana będzie u krajowych producentów uzbrojenia, pod warunkiem, że podoła on wysokim wymaganiom technicznym i technologicznym.

Jest on w stanie produkować i dostarczać SZ uzbrojenie strzeleckie, sprzęt pancerny (czołgi PT-91 i nowej generacji), środki OPL, śmigłowce wielozadaniowe, sprzęt radiolokacyjny oraz różny asortyment amunicji.

Zakłada się, iż z importu lub produkcji licencyjnej pochodzić powinny: wyrzutnie raketowe OP dalekiego i średniego zasięgu, samoloty uderzeniowe i wielozadaniowe, kołowe transportery opancerzone, przeciwpancerne pociski kierowane oraz wieloprowadnicowe zestawy artyleryjskie dalekiego zasięgu.

Przewidziano dalszą likwidację zbędnej infrastruktury oraz tworzenie nowego terytorialnego systemu logistycznego.

W odniesieniu do rozmieszczenia SZ zapewnione zostanie wzmocnienie "ściany wschodniej", w miarę równomierne rozmieszczenie potencjału SZ na obszarze kraju oraz możliwość wykorzystania najlepszego zasobu nieruchomości (załącznik 8).

Postulat równomiernego rozmieszczenia wojsk na całym obszarze kraju realizowany jest nie "za wszelką cenę", głównie ze względu na stan infrastruktury koszarowej OW, szczególnie we wschodnich rejonach kraju oraz na koszty związane z przedyslokowaniem wojsk.

Stojąc przed problemem inwestowania w "mury" koszar czy mobilność armii, wybrano wariant pośredni, polegający na ożywieniu pewnych garnizonów w części wschodniej kraju, częściowej likwidacji infrastruktury na zachodzie oraz na zbudowaniu SZ maksymalnie mobilnych.

Dlatego też, w nowym modelu Sił Zbrojnych RP postawiono na nadanie im charakteru powietrzno-lądowego.

To z tych właśnie względów tworzy się m.in. Dywizję Kawalerii Powietrznej, mającą spełniać rolę "skrzydlatej piechoty", jednostki desantowo-szturmowe, szturmowe, lotnictwo Wojsk Lądowych (załącznik 9).

Kawaleria powietrzna i lotnictwo Wojsk Lądowych - będą stanowić zupełnie nową jakość w SZ RP. Ich uzbrojenie planuje się w całości oprzeć na wyrobach polskiego przemysłu zbrojeniowego.

Wypracowany przez Sztab Generalny kształt SZ, jest zatem wypadkową wielu czynników, jednak dominuje w nim czynnik funkcjonalny. SZ będą przygotowane do wariantowego użycia niezależnie od kierunku, siły i intensywności zagrożenia zgodnie z zasadami nowej narodowej strategii obronnej.

Jego wdrożenie uwarunkowano jednak wieloma czynnikami, m.in. wydzieleniem niezbędnych nakładów finansowych na obronność oraz dokonaniem zmian legislacyjnych, w tym wielu ustaw, niezbędnych z punktu widzenia bezpieczeństwa państwa i potrzeb SZ RP.

Wprowadzenie planowanych rozwiązań restrukturyzacyjnych wiąże się ze zrealizowaniem ponad tysiąca poważnych zamierzeń organizacyjnych (około 500 formowań, ponad 300 przeformowań i około 400 rozformowań) (załącznik 10).

Jest to potężne przedsięwzięcie, wymagające czasu oraz zaangażowania całego sztabu ludzi. Wszyscy jednak zainteresowani zdawali sobie z tego sprawę, że będzie to proces trudny, kontrowersyjny i bardzo kosztowny - ale konieczny.

3.2. Ogólny skład SZ w świetle dokonywanych zmian

Zaproponowane w projekcie "Planu rozwoju SZ RP..." zamierzenia przewidują osiągnięcie następującego pokojowego stanu sił zbrojnych:

- **osobowego:** na poziomie 250 000 żołnierzy (zgodnie z ustaleniami CFE-1A) - natomiast na czas "W", zakłada się ich zwiększenie (1.01.1994 r. stan osobowy SZ RP liczył około 288 000) (załącznik 11);

- **uzbrojenia i sprzętu technicznego:** zgodnego z przedstawionymi limitami ustalonymi w Traktacie CFE-1 (przez wykonanie zobowiązań redukcyjnych oraz selektywną modernizację wyposażenia technicznego sił zbrojnych) (załącznik 12).

W składzie SZ RP znajdować się będą nadal trzy rodzaje SZ:

- **Wojska Lądowe;**
- **Siły Powietrzne (Wojska Lotnicze i Obrony Powietrznej);**
- **Marynarka Wojenna.**

Jednostki wojskowe stanowiące skład bojowy SZ będą podzielone według podporządkowania na następujące grupy (załącznik 13):

- **jednostki centralnej dyspozycji,** podporządkowane bezpośrednio Naczelnemu Dowódcy WP;

- **jednostki okręgowe,** podporządkowane bezpośrednio dowódcom okręgów wojskowych (OW) lub rodzajów sił zbrojnych (RSZ);

- **jednostki szczebla taktycznego,** wchodzące w skład związków taktycznych (ZT) i podporządkowane ich dowódcom.

Podobnie jak obecnie, tylko część wojsk będzie utrzymywana w pełnej gotowości do podjęcia działań obronnych i w celu osłony mobilizacyjnego rozwinięcia całego potencjału bojowego.

4. SIŁY ZBROJNE DZIŚ I JUTRO

4.1. Sztab Generalny WP

Pierwszym ważnym przedsięwzięciem, którym zapoczątkowano proces restrukturyzacji SZ była reorganizacja SG WP, a raczej sformułowanie go od nowa, jako zintegrowanego centralnego organu dowodzenia SZ RP (załącznik 14).

Funkcjonuje on w nowym kształcie od 1.04.1993 r. W odniesieniu do poszczególnych jego instytucji udokładniono zakresy działania i sprecyzowano kompetencje.

Wiele uwagi poświęcono określeniu zasad i zbudowaniu, praktycznie od podstaw nowego Wojennego Systemu Dowodzenia (WSyD).

Definitywnie rozstano się z ogniwem front - armia, a Sztab Generalny WP w aktualnej strukturze organizacyjnej został przygotowany do planowania i prowadzenia strategicznej operacji obronnej na obszarze kraju.

Ćwiczone to i weryfikowano podczas treningów sztabowych SG WP "Czerwiec-93", "Wisła-94", ćwiczeniu "Wrzesień-93", a także podczas ćwiczeń na szczeblu OW i RSZ.

Dowództwa szczebla operacyjnego są przygotowane do planowania i kierowania aktywnymi działaniami obronnymi w strefach odpowiedzialności oraz do manewru strategicznego, wspólnie z innymi elementami systemu obronnego państwa.

Nie wszystkie jednak przyjęte rozwiązania w dziedzinie struktury i organizacji pracy SG WP sprawdzają się. Codzienna działalność dostarcza wielu wniosków a dotychczasowe rozwiązania wymagają optymalizacji.

3.2. Ogólny skład SZ w świetle dokonywanych zmian

Zaproponowane w projekcie "Planu rozwoju SZ RP..." zamierzenia przewidują osiągnięcie następującego pokojowego stanu sił zbrojnych:

- **osobowego:** na poziomie 250 000 żołnierzy (zgodnie z ustaleniami CFE-1A) - natomiast na czas "W", zakłada się ich zwiększenie (1.01.1994 r. stan osobowy SZ RP liczył około 288 000) (załącznik 11);

- **uzbrojenia i sprzętu technicznego:** zgodnego z przedstawionymi limitami ustalonymi w Traktacie CFE-1 (przez wykonanie zobowiązań redukcyjnych oraz selektywną modernizację wyposażenia technicznego sił zbrojnych) (załącznik 12).

W składzie SZ RP znajdować się będą nadal trzy rodzaje SZ:

- **Wojska Lądowe;**
- **Siły Powietrzne (Wojska Lotnicze i Obrony Powietrznej);**
- **Marynarka Wojenna.**

Jednostki wojskowe stanowiące skład bojowy SZ będą podzielone według podporządkowania na następujące grupy (załącznik 13):

- **jednostki centralnej dyspozycji**, podporządkowane bezpośrednio Naczelnemu Dowódcy WP;

- **jednostki okręgowe**, podporządkowane bezpośrednio dowódcom okręgów wojskowych (OW) lub rodzajów sił zbrojnych (RSZ);

- **jednostki szczebla taktycznego**, wchodzące w skład związków taktycznych (ZT) i podporządkowane ich dowódcom.

Podobnie jak obecnie, tylko część wojsk będzie utrzymywana w pełnej gotowości do podjęcia działań obronnych i w celu osłony mobilizacyjnego rozwinięcia całego potencjału bojowego.

4. SIŁY ZBROJNE DZIŚ I JUTRO

4.1. Sztab Generalny WP

Pierwszym ważnym przedsięwzięciem, którym zapoczątkowano proces restrukturyzacji SZ była reorganizacja SG WP, a raczej sformułowanie go od nowa, jako zintegrowanego centralnego organu dowodzenia SZ RP (załącznik 14).

Funkcjonuje on w nowym kształcie od 1.04.1993 r. W odniesieniu do poszczególnych jego instytucji udokładniono zakresy działania i sprecyzowano kompetencje.

Wiele uwagi poświęcono określeniu zasad i zbudowaniu, praktycznie od podstaw nowego Wojennego Systemu Dowodzenia (WSyD).

Definitywnie rozstano się z ogniwem front - armia, a Sztab Generalny WP w aktualnej strukturze organizacyjnej został przygotowany do planowania i prowadzenia strategicznej operacji obronnej na obszarze kraju.

Ćwiczone to i weryfikowano podczas treningów sztabowych SG WP "Czerwiec-93", "Wisła-94", ćwiczeniu "Wrzesień-93", a także podczas ćwiczeń na szczeblu OW i RSZ.

Dowództwa szczebla operacyjnego są przygotowane do planowania i kierowania aktywnymi działaniami obronnymi w strefach odpowiedzialności oraz do manewru strategicznego, wspólnie z innymi elementami systemu obronnego państwa.

Nie wszystkie jednak przyjęte rozwiązania w dziedzinie struktury i organizacji pracy SG WP sprawdzają się. Codzienna działalność dostarcza wielu wniosków a dotychczasowe rozwiązania wymagają optymalizacji.

4.2. Wojska Lądowe

Dominująca rola w systemie militarnym obrony państwa przypada Wojskom Lądowym. Myślą przewodnią ich rozwoju jest dostosowanie do przewidywanego charakteru pola walki - bitew lądowo-powietrznych - m.in. przez zwiększenie ich manewrowości (aeromobilności) oraz stworzenia możliwości prowadzenia totalnej obrony na dowolnym kierunku operacyjnym.

W składzie Wojsk Lądowych znajdują się jednostki centralnej dyspozycji. Ich liczba została znacznie zmniejszona, a osiągnięcie kształtu docelowego wymagało stosunkowo niewielkich zmian organizacyjnych.

Pozostała, zasadnicza część Wojsk Lądowych jest już zorganizowana w cztery okręgi wojskowe:

- Pomorski (POW);
- Warszawski (WOW);
- Śląski (ŚOW);
- Krakowski (KOW).

Założono, że każdy z OW będzie posiadał wojska operacyjne oraz wojska OT - niezbędne do prowadzenia, zgodnej z przyjętą strategią - obrony na obszarze kraju.

Przyjęto brygadową organizację Wojsk Lądowych. Założono przy tym, że każda z brygad będzie związkiem taktycznym o wysokiej autonomiczności taktycznej i ogniowej.

W trzech okręgach wojskowych zachowano szczebel dywizyjny, traktując to rozwiązanie jako przejściowe. Reorganizowane dywizje zmechanizowane będą bardziej samodzielnymi i mocniejszymi ZT, o znacznie zwiększonym potencjale przeciwpancernym i przeciwlotniczym oraz większej zdolności do wykonania manewru (załącznik 15 i 16).

Zachowując szczebel dywizyjny, zrezygnowano jednocześnie z zamiaru utworzenia stałych dowództw operacyjnych (korpusów).

W dywizjach z dotychczasowego pułkowego systemu czwórkowego (dwa bz i dwa bcz) przechodzi się na struktury piątkowe (pięć batalionów w brygadzie). Każda DZ składać się będzie z trzech brygad - dwóch brygad zmechanizowanych (BZ) i jednej brygady pancernej (BPanc). Wyjątkowo DK Panc (ŚOW), - dwie BPanc i jedna BZ (załącznik 17).

Brygada pancerna składać się będzie z trzech bcz, jednego bz i bp. Brygada zmechanizowana - odwrotnie - z trzech bz, jednego bcz i jednego bp. Natomiast brygada piechoty górskiej - pięć bpg, w tym jeden na BWO.

Natomiast, wojska OT będą wspierały i wyřęcały w niektórych zadaniach jednostki wojsk operacyjnych. Będą osłaniały mobilizację i rozwinięcie wojsk operacyjnych, stwarzać im warunki do wykorzystania mobilności oraz zdolności uderzeniowo-obronnych wynikających z ich uzbrojenia i wyposażenia.

4.3. Wojska Operacyjne OW - ogólna charakterystyka

"Plan rozwoju SZ RP..." przewiduje zmniejszenie liczby dywizji zmechanizowanych z 13 w 1992 r. (POW-3, ŚOW-5, WOW-5) do 10 w 1995 r. (POW-3, ŚOW-4, WOW-3) (załącznik 18).

W trzech okręgach wojskowych (POW, ŚOW i WOW) zaplanowano przeformowanie struktur organizacyjnych DZ z pułkowych na brygadowe. W KOW, zamiast dotychczasowych dywizji, przewidziano sformowanie samodzielnych brygad.

Zasadniczy potencjał bojowy poszczególnych OW stanowią:

- w POW: 2 i 12 DZ oraz 8 DOW;
- w ŚOW: 4, 5 i 10 DZ oraz 11 DKPanc;

- w WOW: 1, 15 i 16 DZ;

- w KOW: 25 DKPow oraz samodzielne: 14 BPanc, 3 i 23 BZ, 6 BDSz oraz 21 BSPodh.

Skład wojsk operacyjnych Wojsk Lądowych przedstawia załącznik 19.

W celu zrekompensowania braku możliwości równomiernego rozmieszczenia wojsk na obszarze kraju przewidziano sformowanie w KOW, oprócz istniejącej BDSz, jednej DKPow (w składzie trzech pułków kawalerii powietrznej), a w pozostałych trzech okręgach (POW, ŚOW i WOW) - po jednym pułku śmigłowców wielozadaniowych.

Lotnictwo wojsk lądowych zapewni większą aeromobilność wojsk, dostosowanie ich do działań lądowo-powietrznych, zwiększy możliwości wsparcia ogniowego wojsk oraz prowadzenia obrony przeciwpancernej.

Planuje się zorganizować je następująco:

- w każdym okręgu - jedna eskadra dowodzenia;

- w POW, ŚOW i WOW - po jednym pułku śmigłowców wielozadaniowych, integrujących zalety wysokomanewrowych, silnych śmigłowców wielozadaniowych z tradycyjnymi zaletami piechoty i jednostek desantowo-szturmowych.

Przewiduje się, że ogólne potrzeby wyniosą około 400 śmigłowców o różnym przeznaczeniu (w tym: trzy eskadry dowodzenia POW, ŚOW, WOW - 24 szt. oraz KOW - 12 szt., razem 36 szt.; trzy pułki śmigłowców wielozadaniowych POW, ŚOW, WOW - 120 szt.; 25 DKPow w składzie trzech pułków - 240 szt.).

4.4. Założenia reorganizacyjne OW i rodzajów wojsk

Założenia reorganizacyjne OW

Przyjęto, że OW w czasie pokoju będzie organem o charakterze administracyjnym. W okresie wojennym, posiadając silne i autonomiczne dywizje i brygady, OW będzie zdolny:

- prowadzić działania bojowe samodzielnie w swojej strefie odpowiedzialności;

- sformować silny związek operacyjny (korpus) do działań bojowych na dowolnym kierunku operacyjnym.

W tym też celu przygotowano okręgi do wydzielania dowództw korpusów. Ponadto, w każdym OW wprowadzono wydział ekonomiczno-budżetowy, zmniejszono ilość stanowisk etatowych przez ich integrację. Nastąpiły również zmiany w pionie oświatowo-wychowawczym oraz służbie zakwaterowania i budownictwa.

Dotychczas zreorganizowano dowództwo wszystkich OW. W trzech OW trwa proces przeformowywania 60% dywizji na strukturę brygadową. W pozostałych ZT realizuje się przedsięwzięcia związane z przygotowaniem do tego procesu (załącznik 20).

KOW, jako najbardziej zaawansowany w procesie restrukturyzacji, w około 90% osiągnął docelowy kształt i traktowany jest jako priorytetowy m.in. w celu zrekompensowania braku możliwości równomiernego rozmieszczenia wojsk na obszarze kraju, a ponadto docelowo, jako okręg na bazie którego będą organizowane SSZR (załącznik 21).

Odmienne skład bojowy (samodzielne brygady) i struktury organizacyjne KOW traktowane są jako rozwiązanie eksperymentalne, podatne na zmiany. Uzyskiwane doświadczenia w procesie funkcjonowania tego okręgu służą do bieżącej optymalizacji przedsięwzięć restrukturyzacyjnych w skali SZ. Oczekuje się, że na podstawie tych doświadczeń może w przyszłości nastąpić rezygnacja ze szczebla dywizyjnego w pozostałych OW.

Założenia reorganizacyjne rodzajów wojsk

1. W wojskach raketowych i artylerii:

Jako główny cel przyjęto zapewnienie ciągłości wsparcia ogniowego wojsk w manewrowych formach walki oraz przyjęcie struktur organizacyjnych podatnych na wprowadzenie nowego sprzętu. Zaplanowano także skupienie środków raketowych w pułkach oraz usprawnienie dowodzenia i rozpoznania przez włączenie dywizjonów rozpoznania artyleryjskiego w skład BA.

Ponadto, zrezygnowano z posiadania pappanc na szczeblu OW tworząc je na szczeblu DZ, tym samym przenosząc cały wysiłek obrony ppanc ze szczebla operacyjnego na szczebel taktyczny. Przy czym, w niektórych DZ w okresie pokoju, będą one funkcjonować w zintegrowanej strukturze z pułkami artylerii jako pułki artylerii mieszanej.

W skład wojsk raketowych i artylerii wchodzić będą zarówno na szczeblu centralnym jak i trzech OW (POW, ŚOW, WOW) - brygada artylerii i pułk rakiet taktycznych. Natomiast KOW nie będzie posiadał artylerii na szczeblu OW.

2. W jednostkach rozpoznania i walki radioelektronicznej:

Przyjęto, że system rozpoznania powinien zapewnić wszechstronną informację o sytuacji militarnej, a także prognozach zagrożenia dla RP.

Aktualny stan posiadanych sił i środków stwarza duże możliwości w zakresie zbierania danych rozpoznawczych, jednakże dotychczasowe, rozdzielne funkcjonowanie w różnych RSZ, nie gwarantuje efektywnego ich wykorzystania. Dlatego też założono stworzenie zintegrowanego systemu rozpoznania, funkcjonalnie łączącego systemy rozpoznania Wład. SP i MW.

Strukturę wojsk rozpoznania i WRE stanowić będą:

- na szczeblu centralnym - preł, oREL, pzrłok;
- na szczeblu okręgu (POW, ŚOW, WOW) - preł, natomiast w KOW - pr.

3. W jednostkach wojsk obrony przeciwlotniczej:

Założono poprawę skuteczności wykrywania i określania położenia celów powietrznych oraz doskonalenia systemu kierowania i dowodzenia siłami i środkami.

Strukturę wojsk obrony przeciwlotniczej stanowić będą:

- na szczeblu centralnym - brygada artylerii przeciwlotniczej (rakietowa);
- w okręgach wojskowych - pułki przeciwlotnicze.

4. W wojskach inżynieryjnych:

Zaplanowano zmniejszenie potencjału desantowo-przeprawowego w celu dwukrotnego zwiększenia możliwości wykonywania zadań minersko-zaporowych oraz rozbudowy fortyfikacyjnej.

Strukturę wojsk inżynieryjnych stanowić będą, zarówno na szczeblu centralnym, jak i w trzech OW (POW, ŚOW i WOW) - brygady saperów i pułki drogowo-mostowe. W KOW - psap OT.

5. W wojskach obrony przeciwchemicznej:

Założono głęboką reorganizację z jednoczesnym ich dostosowaniem do realizacji zadań związanych z ochroną radiologiczną, chemiczną i ekologiczną oraz ratownictwem specjalnym.

W skład wojsk obrony przeciwchemicznej wchodzić będą:

- na szczeblu centralnym - centralny ośrodek analizy skażeń oraz pułk obrony przeciwchemicznej;
- w okręgach wojskowych - bataliony obrony przeciwchemicznej.

6. W wojskach łączności:

Zaplanowano dostosowanie struktur organizacyjnych jednostek adekwatnie do tworzonego wojennego systemu dowodzenia wojskami m.in. przez zintegrowanie obecnie funkcjonujących rozdzielnie jednostek łączności i jednostek zabezpieczenia w bardziej efektywne pdow i bdow.

Realizacja zaplanowanych zamierzeń spowoduje, że w pełni zostanie zabezpieczony system dowodzenia OW oraz całych SZ. Przewiduje się, że na szczeblu centralnym będą BŁ i BRLK oraz bł, w POW, ŚOW i WOW - pdow i prlk, natomiast w KOW - tylko pdow.

5. SIŁY POWIETRZNE (WOJSKA LOTNICZE I OBRONY POWIETRZNEJ)

5.1. Przewidywane zmiany w strukturach organizacyjnych WŁOP

Zmiany reorganizacyjne w WŁOP (załącznik 22) dokonywane będą w kontekście budowy nowego systemu obrony powietrznej zapewniającego możliwość współpracy z systemami OP państw NATO, w którym funkcjonować muszą zarówno czysto wojskowe struktury (środki walki WŁOP, WŁąd. i MW), jak i państwowe (SG, KRL).

W obecnym wymiarze operacyjnym skład WŁOP, ich dyslokacja i możliwości bojowe oraz zasady funkcjonowania nie w pełni odpowiadają prognozowanej skali i kierunkom zagrożeń z powietrza. Z szeregu przedsięwzięć zmierzających do poprawy stanu jakościowego WŁOP, szczególne miejsce zajmują przewidywane zmiany w ich strukturach organizacyjnych, które zmierzają w następujących kierunkach:

a) w podsystemie dowodzenia (załącznik 23) - w celu koordynacji działań bojowych i koncentracji wysiłku organizacyjnego OP w czasie "P", przewiduje się powołanie centralnego organu dowodzenia operacyjnego w postaci **Dowództwa Sił Powietrznych** na czele z **Dowódcą Sił Powietrznych**. Jednocześnie zamierza się utworzyć:

- dwa korpuśne ośrodki dowodzenia siłami OP po dokonaniu podziału terytorium kraju na dwa rejony OP (północny i południowy - po rozformowaniu jednego KOP);

- osiem ośrodków dowodzenia szczebla taktycznego (po cztery w każdym rejonie OP) w miejsce istniejących (14) połączonych stanowisk dowodzenia (PŁSD), które w swoich strefach odpowiedzialności zapewnić będą w sposób zautomatyzowany (po wdrożeniu zautomatyzowanego systemu dowodzenia pk. DUNAJ) zbiór, opracowanie i przek-

zywanie informacji o sytuacji powietrznej oraz dowodzenia siłami i środkami OP;

b) w podsystemie rozpoznania - wojska radiotechniczne przejdą ze struktur brygadowych na struktury pułkowe. Docelowo - w miejsce trzech brygad radiotechnicznych powstaną dwa pułki radiotechniczne, w każdym po 4-6 batalionów (w tym 1-2 manewrowe), które pozostawać nadal będą w podporządkowaniu dowódców korpusów OP. Jednocześnie w celu wzmocnienia tzw. "ściany wschodniej" będą uruchomione w okresie "P" dodatkowe cztery posterunki radiolokacyjne;

c) w podsystemie walki - w lotnictwie myśliwskim (LM) (załącznik 24) planuje się stopniowe przejście ze struktur pułkowych na struktury eskadowe. Docelowa struktura organizacyjna lotnictwa przewiduje posiadanie 8 eskadr lotnictwa myśliwskiego pozostających, jak dotychczas, w podporządkowaniu dowódców poszczególnych korpusów OP. Z operacyjnego punktu widzenia minimalne niezbędne potrzeby LM (załącznik 25) ocenia się na 230-250 samolotów.

W lotnictwie myśliwsko-bombowym (LMB) (załącznik 26) planuje się pozostawienie korpusu lotniczego jako podstawowego związku operacyjnego, przewidzianego do realizacji zadań wsparcia działań sił lądowych i morskich. W jego składzie znajdowałyby się 2-4 brygady lotnicze i pułk lotnictwa transportowego. Niezbędne potrzeby tego lotnictwa (załącznik 27) w zakresie sprzętu ocenia się na 130-190 samolotów myśliwsko-bombowych i wsparcia pola walki, 12-16 samolotów rozpoznawczych, 20-24 samolotów transportowych.

W wojskach raketowych - planuje się przejście ze struktur brygadowych na struktury pułkowe i w perspektywie 5-15 lat zorganizowanie ich w 3-4 pułki mobilne, wielokanałowych zestawów raketowych.

Wykonanie zadań w systemie OP, stawianych przed wojskami raketowymi, uzależnione jest od ich wyposażenia na przełomie wieku w nowe mobilne zestawy raketowe typu PATRIOT lub S-300, czy też

podobne. Różnica pomiędzy tym co mamy a co można byłoby osiągnąć przy zakupie nowych systemów: dzisiaj 43 dar osłania zaledwie 15-20% obszaru kraju, natomiast 6-8 nowych systemów (liczebnie mniej około 10 razy) przykryłoby powierzchnię 100% obszaru kraju;

d) w podsystemie logistycznym - nastąpi zmniejszenie liczby jednostek logistycznych przy zachowaniu ich funkcjonalności i jendoczesnym obniżeniu o około 40% stanów osobowych. Zorganizowane zostaną o możliwie jenolitych strukturach organizacyjnych: cztery rejony logistyczne, w których funkcjonowałyby po cztery bazy lotnicze realizujące specjalistyczne zadania zabezpieczenia logistycznego, przede wszystkim sił lotnictwa, a po części również, sił rakietowych i radiotechnicznych.

Docelowo przewidywane zmiany w strukturach organizacyjnych WLOP powinny doprowadzić do ewolucyjnego zmniejszenia liczebności stanów osobowych czasu "P" z 74 tys. do około 40 tys. (tj. o 45%) oraz pozostawienia w wojskach uzbrojenia i sprzętu technicznego wykazującego przydatność eksploatacyjną po 2000 r., wycofując jednocześnie z eksploatacji około: 170 statków powietrznych, 115 wyrzutni stacjonarnych i 270 stacji radiolokacyjnych.

Równocześnie kontynuowana jest modernizacja samolotu myśliwsko-bombowego SU-22, przeciwlotniczego zestawu rakietowego małego zasięgu NEWA oraz wymiana uzbrojenia i sprzętu wojskowego na nowy (samolot IRYDA, szkolny ORLIK, hiszpański samolot transportowy CN 235 stacja radiolokacyjna NUR i WISŁA, oraz urządzenia systemu identyfikacji "swój-cudzy" SUPRAŚL).

5.2. Założenia nowego systemu OP

Zmiany reorganizacyjne w WLOP są najbardziej gruntowe ale i zarazem kapitałochłonne. Przyczyną tego są m.in. najwyższe koszty przebudowy tego rodzaju SZ, nie rozwiązane jeszcze problemy wyposa-

zenia sprzętowego (wybór strategicznego dostawcy techniki lotniczej i raketowej) czy też liczby i sposobu utrzymania lotnisk, w tym, zasad utrzymywania w gotowości eksploatacyjnej lotnisk przekazanych przez wojsko administracji cywilnej.

W "Koncepcji przebudowy systemu OP RP - 2005" przyjęto założenia, że powinien być to defensywno-ofensywny system walki zbrojnej ze ŚNP - mający na celu odparcie lub osłabienie ataków z powietrza, przez:

- utworzenie systemu OP zapewniającego sprawne jego funkcjonowanie stosownie do potrzeb prognozowanej skali zagrożeń RP oraz możliwość współpracy z systemami OP państw zachodnich;

- powołanie na szczeblu SG WP jednego organu w pełni odpowiedzialnego za organizację i funkcjonowanie systemu OP;

- uproszczenie istniejących struktur organizacyjnych systemu OP przez ich spłaszczenie lub likwidowanie;

- zwiększenie mobilności, efektywności i żywotności poszczególnych elementów systemu OP, tak by zapewnić koncentrację wysiłku na wybranych kierunkach (obiektach);

- zmniejszenie czasu reakcji bojowej m.in. przez docelową, pełną automatyzację podstawowych relacji procesów wykrywania, rozpoznawania i podejmowania decyzji ogniowych;

- zminimalizowanie skutków spadku efektywności obecnego systemu OP w okresie jego transformacji.

Za celowe uznano proces reorganizacji WLOP rozłożyć w czasie, świadomie zakładając wieloetapowy (10-15 lat) ich okres transformacji w zakresie wymiany uzbrojenia i sprzętu lotniczego.

6. MARYNARKA WOJENNA

6.1. Charakterystyka ogólna

Marynarka Wojenna RP (załącznik 28) jako rodzaj Sił Zbrojnych RP stanowi związek operacyjny sił morskich przeznaczony w czasie pokoju i zagrożenia bezpieczeństwa państwa do egzekwowania przestrzegania polskiej jurysdykcji na morskich wodach wewnętrznych, terytorialnych i w polskiej strefie ekonomicznej oraz przygotowania sił do stworzenia dogodnych warunków ich przejścia ze stanu pokojowego na wojenny.

W okresie wojny Marynarka Wojenna RP przeznaczona jest do obrony polskich obszarów morskich oraz terytorium kraju od strony morza samodzielnie i we współdziałaniu z wojskami lądowymi oraz wojskami lotniczymi i obrony powietrznej.

W czasie "P" MW RP realizuje następujące zadania:

- zapewnienie wczesnego wykrycia symptomów zagrożenia bezpieczeństwa państwa od strony morza;
- przygotowanie sił do realizacji zadań w czasie wojny oraz utrzymanie nakazanego stopnia ich gotowości bojowej;
- wsparcie Straży Granicznej w ochronie morskiej granicy państwa i polskiej strefy ekonomicznej;
- udział w ratowaniu życia w polskiej strefie ratownictwa SAR-samodzielnie i we współdziałaniu z Polskim Ratownictwem Okrętowym oraz ratowanie załóg samolotów we współdziałaniu z WLOP;
- zapewnienie bezpieczeństwa żeglugi na polskich obszarach morskich;
- demonstrowanie obecności morskiej strefy zainteresowania państwa;

- udział w ochronie ekologicznej polskich obszarów morskich;
- współpraca z siłami morskimi innych państw.

W czasie "W" MW RP realizować będzie następujące zadania:

- odpieranie uderzeń przeciwnika od strony morza;
- zwalczanie sił przeciwnika w strefie obrony MW RP - we współdziałaniu z WLOP;
- utrzymanie korzystnego reżimu operacyjnego w przybrzeżnej strefie obrony;
- udział w obronie wybrzeża morskiego - we współdziałaniu z wojskami lądowymi i WLOP.

Do spełnienia powyższych funkcji w strukturze organizacyjnej MW RP posiada (załącznik 29):

- dwa ZT obrony wybrzeża (8 i 9 FOW);
- ZT uderzeniowych sił okrętowych (3 FO);
- siły lotnictwa morskiego;
- oddziały i pododdziały zabezpieczenia operacyjnego i logistycznego;
- ośrodki szkoleniowe.

Siły uderzeniowe (3 FO), obrony wybrzeża (8 i 9 FOW), osłony (34 plm) oraz zabezpieczenia operacyjnego i logistycznego liczą:

- okrętów i kutrów bojowych - 67;
- pomocniczych jednostek pływających - 36;
- bazowych środków pływających - 57;
- samolotów i śmigłowców bojowych - 40;
- samolotów i śmigłowców patrolowo-ratowniczych - 25;
- samolotów i śmigłowców zabezpieczenia - 27.

Siły okrętowe dyslokowane są w czterech portach wojennych (GDYNIA, HEL, KOŁOBRZEG, ŚWINOUJŚCIE), a siły lotnicze dyslokowane są na trzech lotniskach (BABIE DOŁY, SIEMIROWICE, DARŁOWO).

7. WOJSKA OBRONY TERYTORIALNEJ

7.1. Założenia restrukturyzacyjne wojsk OT

Dążąc do zrekompensowania niedostatku wojsk w niektórych rejonach kraju oraz odciążenia wojsk operacyjnych od zadań drugorzędnych, a przede wszystkim mając na względzie konieczność przeciwstawienia się agresji na całym obszarze kraju, zaistniała potrzeba utworzenia wojsk OT.

Założono, że jednostki OT w zdecydowanej większości byłyby rozwijane w drodze mobilizacji w pobliżu rejonów przeznaczenia operacyjnego w oparciu o zasoby osobowe żołnierzy rezerwy nie przeznaczonych do uzupełniania wojsk operacyjnych. W swoim wyposażeniu posiadałyby uzbrojenie i sprzęt techniczny nie objęty ograniczeniami traktatowymi CFE-1.

Wojska obrony terytorialnej stanowić będą:

- jednostki ogólnowojskowe (brygady, pułki i bataliony OT, oddziały i pododdziały żandarmerii, ochrony obiektów i forteczne);
- jednostki rodzajów wojsk (oddziały i pododdziały inżynieryjne, łączności);
- jednostki logistyczne (komunikacyjne, remontowe, kierowania ruchem wojsk, zaopatrzenia, transportowe, medyczne, szpitale, bazy, składnice, warsztaty);
- organy wojskowej administracji terenowej (rejonowe sztaby wojskowe, wojskowe komendy uzupełnień, komendy garnizonów).

Tworzone wojska OT ogółem mogą osiągnąć wielkość około 300 tys., co stanowi wskaźnik 0,8 (stosunek ogólnej liczby ludności do stanu osobowego wojsk OT). Wskaźnik ten jest porównywalny z podobnymi wskaźnikami głównych państw NATO.

Docelowy kształt wojsk OT zamierza się osiągnąć w trzech etapach:

- w **pierwszym** - obecnie realizowanym - zakłada się do końca 1995 r. sformować jednostki pilotujące oraz przygotować na ich bazie kadre do wykonywania zadań obrony terytorialnej;

- w **drugim** - do 2005 r. zakłada się uruchomienie procesu rozwijania jednostek OT do wielkości około 150 tys. żołnierzy oraz ich przygotowanie do realizacji wspólnych zadań z wojskami operacyjnymi oraz siłami układu pozamilitarnego;

- w **trzecim** - po 2005 r. planuje się osiągnąć zakładany, modelowy kształt wojsk OT tj. około 300 tys. żołnierzy i zgrania ich z pozostałymi elementami stanowiącymi system obrony terytorialnej.

7.2. Planowany skład wojsk OT Wojsk Lądowych

W składzie wojsk OT WLąd. planuje się sformować (załącznik 30):

- **jednostki mobilne** - brygady OT, pułki saperów, pontonowe, żandarmerii, bataliony rozbudowy fortyfikacyjnej - posiadające pełną samodzielność i zdolne do realizacji zadań w składzie wojsk operacyjnych lub samodzielnie;

- **jednostki stacjonarne** - pułki i bataliony OT, bataliony obrony i ochrony obiektów, węzły łączności (GWŁ) - przeznaczone do wykonywania zadań na obszarze województwa lub w rejonie konkretnego obiektu.

Założono sformowanie w pierwszym okresie, w każdym OW, po jednej brygadzie OT (o niepełnych stanach), w których przygotowywano by żołnierzy rezerwy o określonych specjalnościach wojskowych na potrzeby wojsk OT. Pozostałe brygady, pułki i bataliony OT przewiduje się organizować w zasadzie w późniejszym okresie.

8. GOTOWOŚĆ BOJOWA SZ RP

8.1. Stany gotowości bojowej i ich ogólna charakterystyka

W Siłach Zbrojnych RP obowiązuje jednolity system, w którym wyróżnia się cztery stany gotowości bojowej (załącznik 31):

- stałą gotowość bojową;
- podwyższoną gotowość bojową;
- wzmożoną gotowość bojową;
- pełną gotowość bojową.

Porównanie stanów gotowości bojowej sił zbrojnych i gotowości obronnej państwa przedstawia załącznik 32.

Podwyższonej gotowości obronnej państwa - odpowiadają trzy stany gotowości bojowej SZ. Charakterystyka poszczególnych stanów (załącznik 33):

Stać gotowość bojowa - charakteryzuje się codzienną planową działalnością szkoleniową w której wojska zachowują gotowość do:

- wykonania określonych zadań bojowych i mobilizacyjnych przez ZT i oddziały rozwinięte oraz oddziały o niepełnych stanach;
- sprawnego mobilizacyjnego rozwinięcia jednostek nowo formowanych;
- formowania jednostek zmilitaryzowanych w resorcie ON.

W ramach tego stanu realizowane są następujące zasadnicze przedsięwzięcia:

- pełnienie całodobowych dyżurów bojowych na stanowiskach dowodzenia;
- utrzymywanie w gotowości do rozwinięcia, w ustalonym trybie, SD szczebla strategicznego i operacyjno-taktycznego;
- prowadzenie rozpoznania w zintegrowanym systemie rozpoznania wojskowego;

- utrzymywanie w pełnej sprawności technicznej i użytkowej, z niezmi-
 żalnym zapasem reśursów, sprzętu bojowego i technicznego;
- przechowywanie odpowiednio urzutowanych i przygotowanych do
 podjęcia zapasów uzbrojenia, środków bojowych i materiałowych;
- nawiązanie współdziałania z terenowymi organami administracji
 państwowej.

Podwyższona gotowość bojowa - wojska znajdują się w miejscach stałej dyslokacji, bez ogłaszania alarmu bojowego, realizują charakterystyczne dla tego stanu przedsięwzięcia, podnosząc gotowość do wykonania zadań bojowych lub przeprowadzenia mobilizacji.

W ramach tego stanu realizowane są następujące zasadnicze przedsięwzięcia:

- wprowadzenie w zasadniczych organach dowodzenia SZ całodobowego zmiennego systemu pracy, a w pozostałych - dyżurów kierowniczej kadry;
- skierowanie grup operacyjnych na SD;
- uaktualnienie planów osiągnięcia WSGB i mobilizacyjnego rozwinięcia wojsk;
- rozwinięcie pełnego systemu łączności stacjonarnych SD;
- zintensyfikowanie rozpoznania przeciwnika bez naruszania granic państwowych.

Wzmóżona gotowość bojowa (gotowość bojowa zagrożenia wojennego) - związki taktyczne i oddziały rozwinięte oraz inne jednostki wojskowe, przewidziane w planie mobilizacyjnym do rozwinięcia, uzupełniają się do etatu czasu "W" i osiągnają w MSD lub ZRA gotowość do wykonania zadań. Przedsięwzięcia tego stanu wykonuje się w trybie alarmowym.

W ramach tego stanu realizowane są następujące zasadnicze przedsięwzięcia:

- wydziela się z pokojowej struktury SG WP, OW i RSZ organy dowodzenia oraz rozwija się WSyD;
- wzmacnia się intensywność rozpoznania przeciwnika;
- uzupełnia się do etatów "W" i stawia w stan gotowości do wykonania zadań bojowych ZT i oddziały rozwinięte;
- wydaje się żołnierzom przysługujące im uzbrojenie i środki materiałowe;
- wszystkie rodzaje uzbrojenia i sprzętu technicznego przygotowuje się do użycia, a ponadto uzbraja;
- powoduje się przygotowanie do sformowania jednostek zmilitaryzowanych przewidzianych do przekazania SZ;
- powoduje się realizację świadczeń osobistych i rzeczowych na rzecz jednostek wojskowych;
- przedsiębiorstwom armatorskim przekazuje się decyzje o odwołaniu statków morskich z portów zagrożonych i rejonów oddalonych.

Pełna gotowość bojowa - jednostki dokonują pełnego mobilizacyjnego rozwinięcia w terminach ustalonych w planach osiągania WSGB i osiągają gotowość do wykonania zadań bojowych stosownie do operacyjnego przeznaczenia - w ZRA lub na pozycjach bojowych (innych rejonach).

Formowane są jednostki zmilitaryzowane w resorcie ON oraz przejmowane jednostki zmilitaryzowane przewidziane do przekazania SZ.

W ramach tego stanu gotowości realizowane są następujące zasadnicze przedsięwzięcia:

- aktualizacja zadań bojowych wojsk;
- rozwinięcie w pełni wojennego systemu łączności na terytorium kraju;
- prowadzenie w pełnym zakresie rozpoznania przeciwnika bez naruszania granicy państwowej;

- rozwinięcie systemu zabezpieczenia przegrupowujących się wojsk;
- rozwinięcie wojennego systemu uzupełnienia wojsk;
- spowodowanie sformowania dla potrzeb SZ i przejęcie jednostek zmilitaryzowanych;
- mobilizacyjne rozwinięcie jednostek wojskowych oraz ich zgrywanie bojowe.

Poszczególne stany gotowości bojowej mogą być osiągnięte w sposób: stopniowy, lawinowy, kombinowany (załącznik 34).

Sposób stopniowy - będzie realizowany w sytuacji wolno narastającego zagrożenia i zaostrzania się sytuacji międzynarodowej. Przedsięwzięcia będą wykonywane w poszczególnych etapach z możliwością wydłużenia obowiązujących terminów osiągnięcia WSGB przez jednostki wojskowe.

Sposób lawinowy - będzie realizowany w razie wystąpienia nagłego zagrożenia lub agresji. Czynności realizuje się w trybie alarmowym.

Sposób kombinowany - jest wypadkową poprzednich dwóch sposobów ale dotyczy całych SZ a nie oddziału lub ZT.

9. DOWODZENIE SIŁAMI ZBROJNYMI RP

9.1. Ogólna charakterystyka systemu dowodzenia SZ RP

System dowodzenia Siłami Zbrojnymi RP spełnia kluczową rolę w realizacji zadań obronnych państwa. Zapewnia on szybkie uruchomienie zorganizowanego przeciwdziałania w wypadku ewentualnej agresji z zewnątrz, rozbicie przeciwnika i niedopuszczenie do zajęcia przez niego terytorium naszego kraju.

Tworzą go wewnątrznie skoordynowane elementy organizacyjne, ludzkie i materiałowe, wzajemnie ze sobą powiązane i uzależnione od siebie. Jego zasadnicze elementy składowe to: organa dowodzenia, stanowiska dowodzenia, siły i środki łączności, automatyzacji dowodzenia, zabezpieczenia oraz ochrony i obrony.

Aktualny kształt strukturalno-funkcjonalny systemu kierowania SZ stanowi kontynuację procesu kompleksowych przeobrażeń wojska zmierzających do poprawy efektywności wykorzystania jego zdolności bojowej oraz zintegrowania systemu dowodzenia SZ z pozostałymi elementami systemu kierowania obronnością państwa.

System dowodzenia Sił Zbrojnych RP obejmuje następujące szczeble dowodzenia:

- **strategiczny** - z jednym organem dowodzenia - Sztabem Generalnym WP;
- **operacyjny** - z organami dowodzenia OW (korpusów) i RSZ;
- **taktyczny** - z organami dowodzenia związków taktycznych (ZT), oddziałów (pododdziałów) OW (korpusów), RSZ i RW.

Z wyjątkiem Sztabu Generalnego na czele każdego organu dowodzenia (dowództwa) stoi dowódca bezpośrednio odpowiedzialny za całość działań podlegających mu wojsk. Organem wykonawczym każdego z nich jest sztab określonego szczebla dowodzenia.

Sztab tworzą komórki funkcjonalne poszczególnych jego instytucji (inspektoraty, zarządy, oddziały, wydziały) odpowiedzialne za przygotowanie, organizowanie działań zbrojnych oraz funkcjonowanie SZ w czasie pokoju.

Na każdym szczeblu dowodzenia wojsk operacyjnych, występują komórki funkcjonalne zajmujące się tą samą problematyką, różniącą się jedynie zakresem i szczegółowością zadań. Zasadniczą rolę spełniają w nich komórki: planowania, dowodzenia, rozpoznania, szkolenia i logistyki.

W okresie zagrożenia lub wojny z poszczególnych dowództw wydzielane są obsady operacyjne stanowisk dowodzenia tworzonych stosownie do potrzeb określonego szczebla organizacyjnego (załącznik 35):

- **zasadnicze** stanowisko - SD (na szczeblu batalionu - SDO), zapasowe - ZSD i pomocnicze - PSD;

- **doraźnie wykorzystywane:** wysunięte - WSD, powietrzny punkt dowodzenia PPD, punkt dowódczo-obszerny - PDO.

Trzon obsad SD i ZSD stanowią komórki operacyjne, z których organizowane są odpowiednie zespoły funkcjonalne:

- dowodzenia (właściwego dowódcy);
- planowania;
- sprawozdawczo-informacyjne;
- rozpoznania i WRE;
- szefostw rodzajów wojsk (służb);
- innych zespołów funkcjonalnych stosownie do potrzeb i możliwości.

W skład wydzielanych z organów dowodzenia obsad operacyjnych PSD szczebla strategicznego i operacyjnego, wchodzi komórki organizacyjne realizujące zadania związane z zabezpieczeniem działań zbrojnych: logistyczne, mobilizacyjno-organizacyjne, OT (nie dotyczy OW, gdzie komórki OT znajdują się w obsadach operacyjnych SD), szkolenia wojsk itp. Tworzą one na PSD odpowiednie zespoły funkcjonalne:

10. OGÓLNE ZAŁOŻENIA SYSTEMU SZKOLENIA DOWÓDZTW, SZTABÓW I WOJSK W SZ RP

10.1. Szkolenie dowództw i sztabów

Wysiłki w zakresie stworzenia nowego systemu szkolenia w Siłach Zbrojnych RP poczynione zostały na początku lat 90.

Wraz z kształtowaniem nowych struktur oraz wdrażaniem znowelizowanego systemu dowodzenia SZ, kontynuowano doskonalenie dowództw, sztabów i wojsk na poszczególnych szczeblach dowodzenia.

Proces ten, z uwagi na nowy kształt SZ, nabrał również nowych wartości. Zostały one ujęte w stosownych "Zasadach szkolenia dowództw i sztabów w Siłach Zbrojnych RP".

"Zasady..." precyzują obszary działalności szkoleniowej Sztabu Generalnego WP, dowództw OW i RSZ, a także związków taktycznych, oddziałów oraz kadry zawodowej WP.

Przyjęto czteroletni cykl szkolenia dowództw i sztabów i stosownie do niego oraz możliwości finansowych resortu ON dostosowano częstotliwość prowadzenia zasadniczych przedsięwzięć szkoleniowych (gier wojennych, ćwiczeń dowódczo-sztabowych i z wojskami oraz treningów sztabowych).

Intencją było, z jednej strony uproszczenie systemu szkolenia, a z drugiej - stworzenie go bardziej skutecznym w aspekcie uzyskiwania efektów finalnych.

Bardziej elastycznie podeszliśmy do problematyki szkolenia indywidualnego kadry wojska, zwanego "uzupełniającym". Pozostawiono osobom funkcyjnym, odpowiedzialnym za wyszkolenie na każdym szczeblu dowodzenia, od sztabu brygady (pułku) wzwyż, pełną swobodę działania zarówno w zakresie wyboru stosownych form tego szkolenia, jak i problematyki oraz czasu jego realizacji.

Jesteśmy zdania, że podobne działania powinny być podjęte przez pozostałe elementy systemu obronnego, zwłaszcza, że odpowiedzialność za obronę państwa ponoszą nie tylko siły zbrojne, ale również pozostałe składowe systemu.

Bardzo istotne jest, aby system przygotowania obronnego państwa posiadał określone cechy wspólne. Powinny one umożliwiać ścisłe współdziałanie poszczególnych elementów systemu obronnego podczas przygotowania i prowadzenia zasadniczych przedsięwzięć szkoleniowych na najwyższym szczeblu państwowym i resortowym.

W system ten powinny być wkomponowane przedsięwzięcia pośrednie, o różnej formie realizacji, będące elementem przygotowawczym do zasadniczych zamierzeń.

Sztab Generalny WP jest w stanie zaproponować stosowne rozwiązania w tym zakresie. Stoimy jednak na stanowisku, że inicjatywa powinna wpływać od bezpośrednio zainteresowanych tym problemem. Są oni bowiem najlepiej zorientowani w swoich własnych potrzebach i możliwościach oraz najlepiej znają specyfikę działania podległego resortu (urzędu) w sytuacjach kryzysowych.

My ze swej strony zobligujemy się do udzielenia wszechstronnych konsultacji i pomocy w rozwiązaniu tego bardzo ważnego na dzień dzisiejszy problemu.

10.2. Szkolenie wojsk

System szkolenia wojsk obejmuje:

- przygotowanie podoficerów i młodszych specjalistów w ośrodkach szkolenia;
- szkolenie żołnierzy i pododdziałów ukończonych żołnierzami służby zasadniczej;

- przygotowanie podoficerów służby nadterminowej oraz szkolenie pododdziałów ukończonych żołnierzami tej służby;

- szkolenie kadry zawodowej do szczebla batalionu włącznie;

- przeszkolenie rezerw osobowych.

W związku z przygotowaniem do skrócenia czasu trwania zasadniczej służby wojskowej (z 18 do 12 miesięcy), wzrastającym stopniem kompletowania pododdziałów żołnierzami nadterminowymi oraz szerszym wyposażeniem pododdziałów trenerami i symulatorami, zachodzi konieczność wprowadzenia znaczących zmian w dotychczasowym systemie szkolenia wojsk.

Zmiany te polegać będą na:

- wyselekcjonowaniu umiejętności niezbędnych żołnierzowi na współczesnym polu walki, które jednocześnie zapewnią utrzymanie jego wymaganych walorów bojowych;

- skrócenie czasu uzyskiwania przez żołnierzy i pododdziały wymaganego poziomu przygotowania bojowego (szkolenie podstawowe z 2 do 1 miesiąca, przygotowanie podoficerów i młodszych specjalistów z 6 do 4 miesięcy, zgrywanie bojowe pododdziałów z 11 do 7 miesięcy);

- obniżenie szczebla organizacyjnego (z batalionu do kompanii), na którym kończy się proces programowego szkolenia pododdziału. Ćwiczenie batalionowe objęte personalizacją byłoby prowadzone raz na 3-5 lat;

- realizacji szkolenia programowego w czasie dwóch zgrupowań poligonowych w wymiarze do 20 dni każde (pierwsze odbywać się będzie w okresie szkolenia drużyny i przeznaczone będzie głównie na odbycie strzelań oraz przeprowadzenie zajęć zgrywających pluton i kompanię, natomiast drugie odbywać się będzie w okresie szkolenia kompanii z przeznaczeniem na realizację zadań związanych z kierowaniem ogniem oraz przeprowadzenie ćwiczeń taktycznych);

- szerszym wykorzystywaniu w niektórych specjalnościach wojskowych, żołnierzy z określonym zawodem uzyskanym w cywilu, bez potrzeby dodatkowego wojskowego szkolenia jako specjalisty;

- odciążeniu jednostek liniowych z zadań związanych z przygotowaniem podoficerów i młodszych specjalistów i przekazywaniem ich dla ośrodków i centr szkolenia;

- podtrzymywaniu na wymaganym poziomie zdolności bojowej pododdziałów ukończonych żołnierzami nadterminowymi;

- wyraźnym zwiększeniu w szkoleniu wojsk udziału trenerów i symulatorów, tym samym, zmniejszeniu eksploatacji drogiego sprzętu bojowego.

Pewnej modyfikacji ulegnie system szkolenia rezerw osobowych wojska. Polegać on będzie na zmniejszaniu liczby przeszkolonych rezerw osobowych w skali roku oraz skracaniu cyklu pięcioletniego szkolenia do niezbędnego minimum.

W praktyce oznacza to, że na ćwiczenia wojskowe z udziałem żołnierzy rezerwy, powoływani będą wyłącznie funkcyjni (w tym również kadra dowódcza) decydujący o zdolności bojowej (mający na nią bezpośredni wpływ).

Częstotliwość ćwiczeń dla ww. żołnierzy i kadry ulegnie zwiększeniu co oznacza, że na ćwiczenia będą powoływani co roku w wymiarze 2-10 dni, z wyjątkiem roku, w którym planowane będą ćwiczenia krótkotrwałe w składzie pododdziału.

Ćwiczenie krótkotrwałe będzie można prowadzić jak dotychczas 1-2 razy w cyklu, z tym, że ich rozpiętość będzie wynosić od 2 do 30 dni. Decyzję w tym zakresie podejmować będzie właściwy dowódca.

11. SYSTEM LOGISTYCZNY SZ RP

11.1. Charakterystyka systemu logistycznego

Stosownie do przyjętej doktryny obronnej państwa zmianie uległa również koncepcja systemu zabezpieczenia logistycznego SZ RP. Założenie, że działania bojowe będą prowadzone na obszarze kraju, spowodowało potrzebę przebudowy dotychczasowego systemu logistycznego.

Zrezygowano z dużych, mobilnych jednostek logistycznych, które miały swoją rację funkcjonowania w doktrynie ofensywnej obowiązującej poprzednio, przenosząc główny wysiłek zadań logistycznych na stacjonarną infrastrukturę wojskową i gospodarki narodowej. Spowoduje to zmniejszenie stanów osobowych logistyki w SZ o 1/3.

Transformacja powyższa oznacza jednak, że ciężar odpowiedzialności za przygotowanie kraju do wojny, w tym przygotowanie pod względem logistycznym, zostało rozłożone na wszystkie poziomy administracji państwowej.

W siłach zbrojnych utworzony został pion logistyki, którego zadaniem jest zabezpieczenie logistyczne funkcjonowania i szkolenia wojsk czasu "P" oraz przygotowanie odpowiednio urzutowanego i rozmieszczonego w terenie potencjału logistycznego, zapewniającego skuteczne prowadzenie działań wojennych.

Natomiast w strukturach Ministerstwa Obrony Narodowej utworzono pion wiceministra ds. Uzbrojenia i Infrastruktury Wojskowej. Pion ten stanowi ogniwo łączące zaplecze gospodarcze kraju z logistyką sił zbrojnych, przez co pion wojskowy został odciążony od zadań związanych z dostawami uzbrojenia i sprzętu wojskowego (UiSW), środków bojowych, a także od kształtowania polityki zakupów.

Skuteczna realizacja zadań nałożonych na pion logistyki SZ oraz wiceministra ds. Uzbrojenia i Infrastruktury Wojskowej jest możliwa przy właściwym rozumieniu potrzeb budowania logistycznego potencjału obronnego kraju przez wszystkie pioniki administracji państwowej.

Głównymi zadaniami logistyki wojskowej są:

- wyposażenie SZ w nowoczesne UiSW oraz stworzenie warunków do jego technicznej odnowy tak w czasie "P" jak i "W";

- gromadzenie i właściwe urzutowanie środków bojowych i materiałowych w SZ pozwalających na prowadzenie działań wojennych do czasu przestawienia GN na produkcję wojenną (w ramach Planu Mobilizacji Gospodarki);

- zabezpieczenie komunikacyjne pozwalające na sprawne przemieszczanie wojsk i dostawy zaopatrzenia;

- zabezpieczenie medyczne wojsk.

11.2. Wyposażenie techniczne SZ RP

Aktualny stan ilościowo-jakościowy UiSW jest wynikiem postępującej od lat redukcji budżetu wydziałanego na potrzeby resortu ON (udział nakładów na zakupy UiSW zmniejszył się z 34% w 1986 roku do 10% w 1994 roku), a także dążenia do osiągnięcia limitów przyznanych w traktacie CFE-1.

Charaktrystkę ilościowo-jakościową oraz sprawności technicznej wybranych rodzajów UiSW przedstawiają załączniki 36-40).

Z charakterystyki tej wynika, że:

- około 70% sprzętu osiągnęło docelowy okres użytkowania, a 25% przekroczyło normę docelową; oznacza to, że ponad 75% UiSW powinna być faktycznie wycofana z eksploatacji;

- nastąpiło obniżenie współczynnika sprawności technicznej UiSW do około 75% przy wymaganym współczynniku 90%.

Wskaźnik nowoczesności UiSW kształtuje się zaledwie w granicach 5-25%, podczas gdy wskaźnik ten w armiach zachodnich wynosi od 30-50%, a nawet więcej.

Niezależnie od ww. charakterystyki występują znaczne braki w niektórych rodzajach UiSW do poziomu należności etatowych (np. brakuje 742 BWP i TO do wielkości określonych w CFE-1).

Rozwój UiSW jest nieodłącznym atrybutem odnowy technicznej SZ, a tym samym ich nowoczesności. Głównymi wyznacznikami rozwoju uzbrojenia są: założenia doktrynalne i polityka obronna kraju, możliwości produkcyjne krajowego przemysłu obronnego oraz wydzielane na ten cel środki finansowe.

Podstawowe kierunki unowocześniania UiSW przedstawia załącznik 41.

Przewidując ograniczone środki finansowe na zakup UiSW przyjęto stosowne priorytety:

- rozpoznanie i WRE (walka radioelektroniczna);
- dowodzenie i łączność;
- obronę przeciwpancerną;
- obronę przeciwlotniczą;
- mobilność (aeromobilność) wojsk.

Założono, że co najmniej 70% potrzeb nowego UiSW powinno pochodzić z produkcji krajowej (np.: systemy identyfikacyjne "swoj-obcy", radiostacje szczebla taktycznego, przeciwlotnicze zestawy raketowe, zestawy PPK, śmigłowce wielozadaniowe itp.). Założenie powyższe jest realne przy odpowiedniej współpracy z liczącymi się partnerami zagranicznymi.

11.3. Zaopatrywanie i uzupełnianie SZ RP

Aby możliwe było prowadzenie działań wojennych, niezbędne jest w czasie pokoju zgromadzenie określonej ilości i rodzajów środków bojowych i materiałowych - odpowiednio urzutowanych i rozmieszczonych w SZ.

Jednak całościowe zgromadzenie w SZ wszystkich środków bojowych i materiałowych nie jest ani możliwe ani celowe. Dlatego też w wojsku gromadzi się tylko środki typowo wojskowe (głównie: rakiety, amunicję, środki minersko-zaporowe, przeciwchemiczne i techniczne środki materiałowe oraz pewne ilości żywności, paliw i materiałów medycznych). Pozostałe uzupełnia się z zasobów GN.

Organizację zaopatrywania wojsk czasu "P" oraz "W" przedstawia załącznik 42.

Potrzeby materiałowe SZ RP w okresie zagrożenia i wojny uzupełniane będą z:

a) zapasów wojennych środków bojowych i materiałowych zgromadzonych w czasie pokoju w wojskach. Zapasy te powinny zapewnić ciągłość działań wojennych w okresie 30 dni (z wyjątkiem żywności i paliw, które wystarczają na 20 dni). W tym czasie powinny zostać uruchomione: Rezerwy Państwowe Gospodarcze (RPG) oraz Program Mobilizacji Gospodarki (PMG).

Aktualne zapasy wojenne wynoszą zaledwie 70% normatywnych wielkości środków bojowych, pozostałych rodzajów środków materiałowych - 70-80% należności; oznacza to, że zapasy wojenne zużywamy na bieżące zabezpieczenie funkcjonowania i szkolenia wojsk;

b) Rezerw Państwowych Gospodarczych zastrzeżonych dla SZ i utrzymywanych w GN (żywność i mps na 70 dni działań - zabezpieczone w 100%);

c) **Dostaw UiSW, środków bojowych i materiałowych w ramach PMG oraz z importu.**

Potwierdzone dostawy w ramach PMG na lata 1993-1995 zabezpieczają potrzeby SZ RP od 20-100% (w tym dostawy UiSW oraz środków bojowych - 20-35%).

Przyjętą strukturę uzupełniania wojsk w UiSW, środki bojowe i materiałowe, ich urzutowanie i stan zapasów przedstawia załącznik 43.

Budowę nowego systemu logistycznego SZ RP kontynuujemy już od 2 lat. Docelowy kształt tego systemu jest jednak daleki od oczekiwań. Napotykamy bowiem w toku prac na różne bariery, w tym zwłaszcza, legislacyjne oraz finansowe.

Niezależnie od ww. trudności, w wojsku są prowadzone prace nad dostosowaniem poszczególnych podsystemów logistycznych (zaopatrywania, technicznego, komunikacyjnego, medycznego i infrastruktury wojskowej) do zakładanej koncepcji użycia SZ.

12. WOJSKOWE SZKOLNICTWO ZAWODOWE

12.1. Cel reorganizacji szkolnictwa wojskowego

Reforma wojskowego szkolnictwa zawodowego stanowi pochodną prognozowanej restrukturyzacji SZ. Ma ona charakter kompleksowy i obejmuje trzy zasadnicze obszary funkcjonalne (załącznik 44):

a) **modele edukacyjne**, w ramach których wypracowano lub wypracowuje się nowe koncepcje kształcenia dla wszystkich poziomów edukacji kandydatów na żołnierzy zawodowych, a także koncepcje zmian w systemie doskonalenia kadry zawodowej oraz przeszkalania wojskowego absolwentów uczelni cywilnych;

b) **struktury organizacyjno-funkcjonalne**, w ramach których wypracowano nową strukturę całego systemu szkolnictwa wojskowego (skala "makro") oraz nowe struktury wewnętrzne wojskowych placówek edukacyjnych (skala "mikro");

c) **system dowodzenia i kierowania**, w którym zmierza się do wypracowania modelu zarządzania szkolnictwem wojskowym, dostosowanego do zhierarchizowanego modelu dowodzenia SZ.

U podstaw realizowanych przedsięwzięć reorganizacyjnych legły m.in. takie cele i **generalne założenia**, jak:

- odejście od dotychczasowej zasady "samowystarczalności kształceniowej" resortu ON i uzyskanie wyższego stopnia integracji z systemem edukacji narodowej;
- przybliżenie systemu kształcenia naszych kadr wojskowych do standardów armii państw zachodnich;
- osiągnięcie wyższej jakości kształcenia kadr zawodowych;
- obniżenie kosztów kształcenia i funkcjonowania szkolnictwa wojskowego.

W nowym modelu edukacji podchorążych WSO wprowadza się (od 1.10.1995 r.) dwa typy (rodzaje) wojskowych wyższych studiów zawodowych: realizowane w trybie 4-letnim (poziom inżynierski) i 3-letnim (poziom licencjatu).

W akademiach wojskowych w miejsce dotychczasowych studiów wyższych wyłącznie II° (magisterskich) wprowadza się wyższe studia zawodowe I^o o charakterze technicznym i dowódczo-technicznym, których absolwenci stanowią będą około 75-80% ogólnej liczby promowanych oficerów.

Jakościowo nowy model kształcenia wprowadzono z dniem 1.09.1994 r. w szkołach chorążych. Przyjmowani do nich będą kandydaci prawie wyłącznie ze średnim wykształceniem, by w toku 2-letniej nauki otrzymać wykształcenie czysto profesjonalne, przygotowujące do dowodzenia plutonem.

W systemie szkolenia podoficerów zawodowych uruchomiono z początkiem 1994 r. 6-miesięczne PSZ dla kandydatów rekrutujących się spośród żołnierzy służby nadterminowej lub tych żołnierzy, którzy odbyli co najmniej połowę zasadniczej służby wojskowej.

12.2. Przesłanki założeń reorganizacji wojskowego szkolnictwa zawodowego

U podstaw projektowanych zmian w strukturach organizacyjno-funkcjonalnych systemu kształcenia kadr dla potrzeb wojska legło dążenie do zracjonalizowania nadmiernie rozbudowanej struktury tego systemu, nie przystającej do restrukturyzowanego modelu SZ RP (załącznik 45).

W wyniku realizacji założonych przedsięwzięć i procesów integracyjnych liczba placówek edukacyjnych wojskowego szkolnictwa zawodowego ulega znacznemu zmniejszeniu (załącznik 46). I tak, z dniem

1 września 1994 r. rozpoczęło funkcjonowanie 7 samodzielnych centrów szkolenia specjalistycznego, a z dniem 1 października 1994 r. - nowo utworzone lub zreorganizowane 4 wyższe szkoły oficerskie.

WAT rozpoczęła kształcenie oficerów w specjalnościach przejętych od "wygaszanych" 3 WSO. Wszystkie placówki kształceniowe rozpoczęły rok szkolny (akademicki) 1994/95 w nowych **wewnętrznych strukturach organizacyjno-funkcjonalnych.**

W obszarze reformowania systemu dowodzenia i kierowania nie zdołano - mimo znacznego zaawansowania prac nad "rozpoznaniem tematu" - wypracować i wdrożyć nowego modelu zarządzania szkolnictwem wojskowym. Rozwiązanie tego problemu uzależnione jest bowiem od ostatecznych rozwiązań w zakresie dowodzenia i kierowania SZ RP.

PODSUMOWANIE

1. Proces transformacji Sił Zbrojnych RP przebiega w sposób zamierzony, ale w tempie wolniejszym niż zakładano. Sytuacja finansowa resortu ON wymusza korekty i precyzowanie pierwotnych planów restrukturyzacyjnych.

2. Przyjęte rozwiązania w zakresie tworzenia nowego modelu SZ RP sprawdziły się. Zaplanowane struktury organizacyjne wojska są otwarte, podane na niezbędne modyfikacje.

3. Najważniejsze przedsięwzięcia w zakresie zmian organizacyjno-dyslokacyjnych zostały już zrealizowane. Przekroczono "poziom krytyczny", niemożliwa więc jest już zasadnicza zmiana koncepcji restrukturyzacji SZ.

4. SZ RP wchodzi obecnie w etap największych potrzeb finansowych na restrukturyzację, a związanych zwłaszcza z tworzeniem jednolitego systemu OP oraz nieodwołalną koniecznością wymiany całych generacji starego, całkowicie zużytego uzbrojenia i sprzętu wojskowego.

5. Nie zostały dotychczas spełnione dwa podstawowe warunki, od których uzależniono powodzenie realizacji "Koncepcji reform w organizacji obrony narodowej":

- *nie uzyskano żadnych dodatkowych środków finansowych na restrukturyzację sił zbrojnych - przeciwnie - wielkości budżetu resortu ON są systematycznie obniżane;*

- *nie dokonano niezbędnych zmian aktów prawnych. Zaległości w porządkowaniu przepisów prawnych regulujących problematykę obronną uniemożliwiają zakończenie procesu reformowania sił zbrojnych.*

6. Konstruowany w latach 1992/93 nowy model SZ RP bazował m.in. na ówczesnych deklaracjach polskiego przemysłu obronnego, dotyczących przewidywanych asortymentów, wielkości, terminów dostaw uzbrojenia oraz przewidywanych relacji cenowych. Z powodu stopnio-

wego wycofywania się przemysłu z niektórych deklaracji bądź opóźnień realizacji dostaw uzbrojenia, a także ze względu na trudności w znalezieniu optymalnych dostawców zagranicznych, w SZ RP istnieją struktury organizacyjne, dotychczas nie wypełnione wymaganym uzbrojeniem.

7. Przewiduje się, że dużym obciążeniem finansowym dla SZ RP będzie realizacja porozumień w zakresie "Partnerstwa dla Pokoju". Jeżeli wydatki sił zbrojnych na ten cel nie zostaną zrefundowane, proces restrukturyzacji SZ RP może ulec dalszemu opóźnieniu.

Wydrukowano w 121 egz.

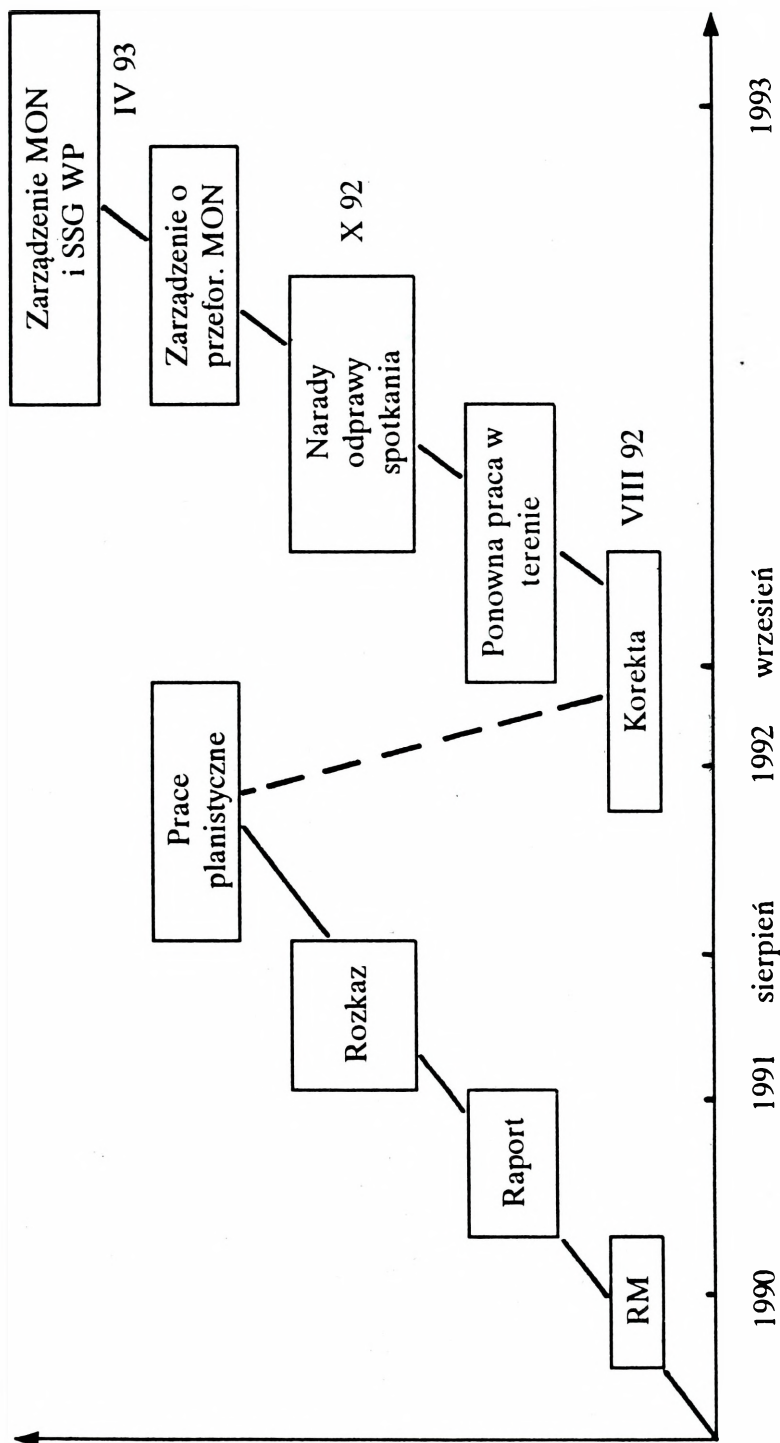
Egz. nr 1 Bibl. Gł. DZN

Egz. nr 2-121 Kanc. Tajna

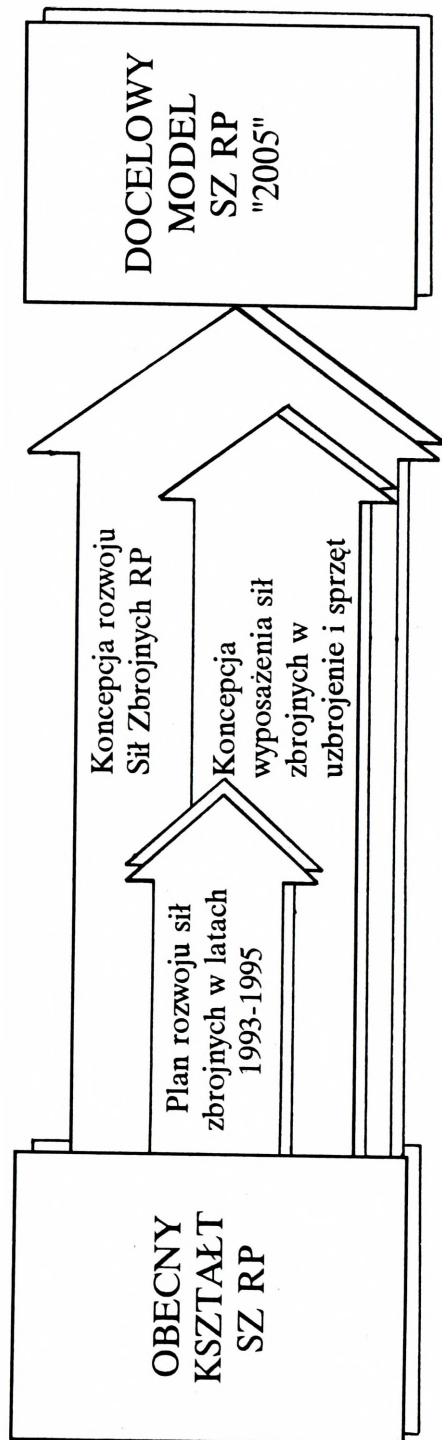
Wyk. Zespół ofic.

Druk AON nr pf 902/WW

PRZEBIEG PRAC W ZAKRESIE REORGANIZACJI SZ RP

DOKUMENTY BAZOWE PROCESU RESTRUKTURYZACJI SZ RP

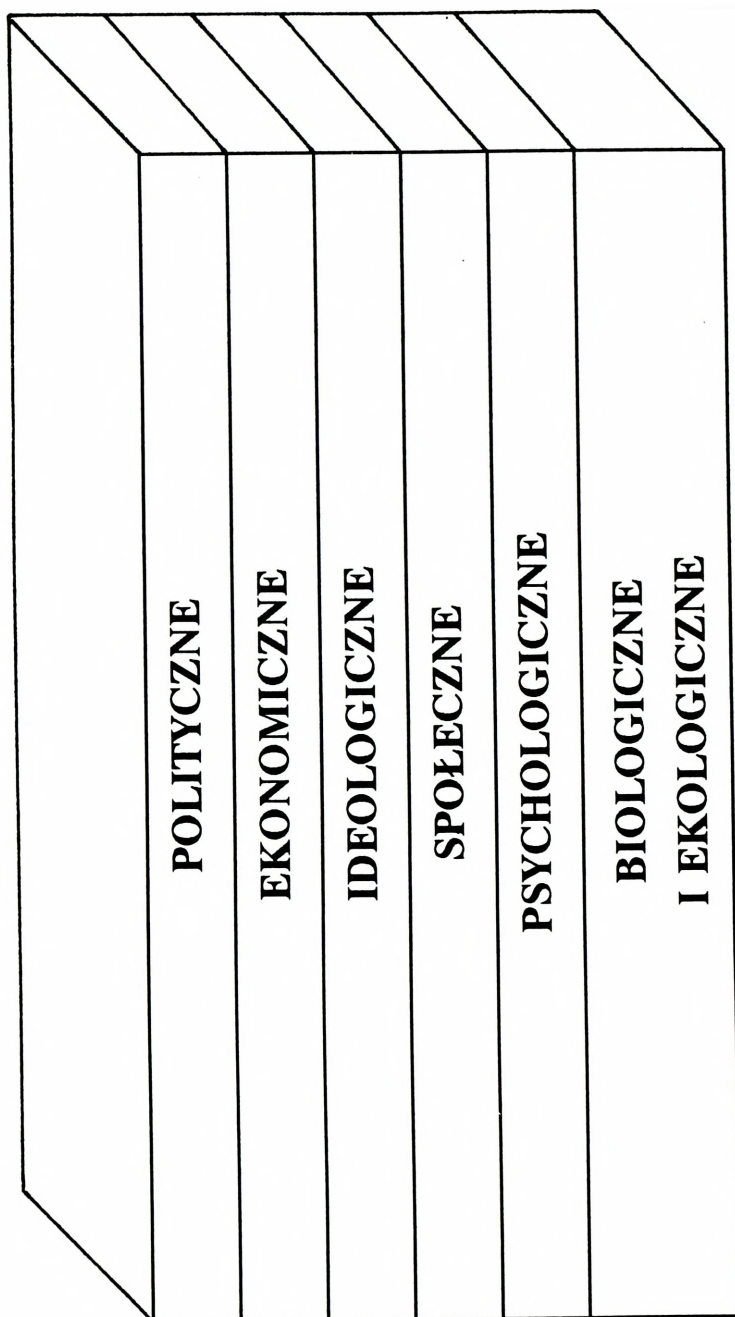

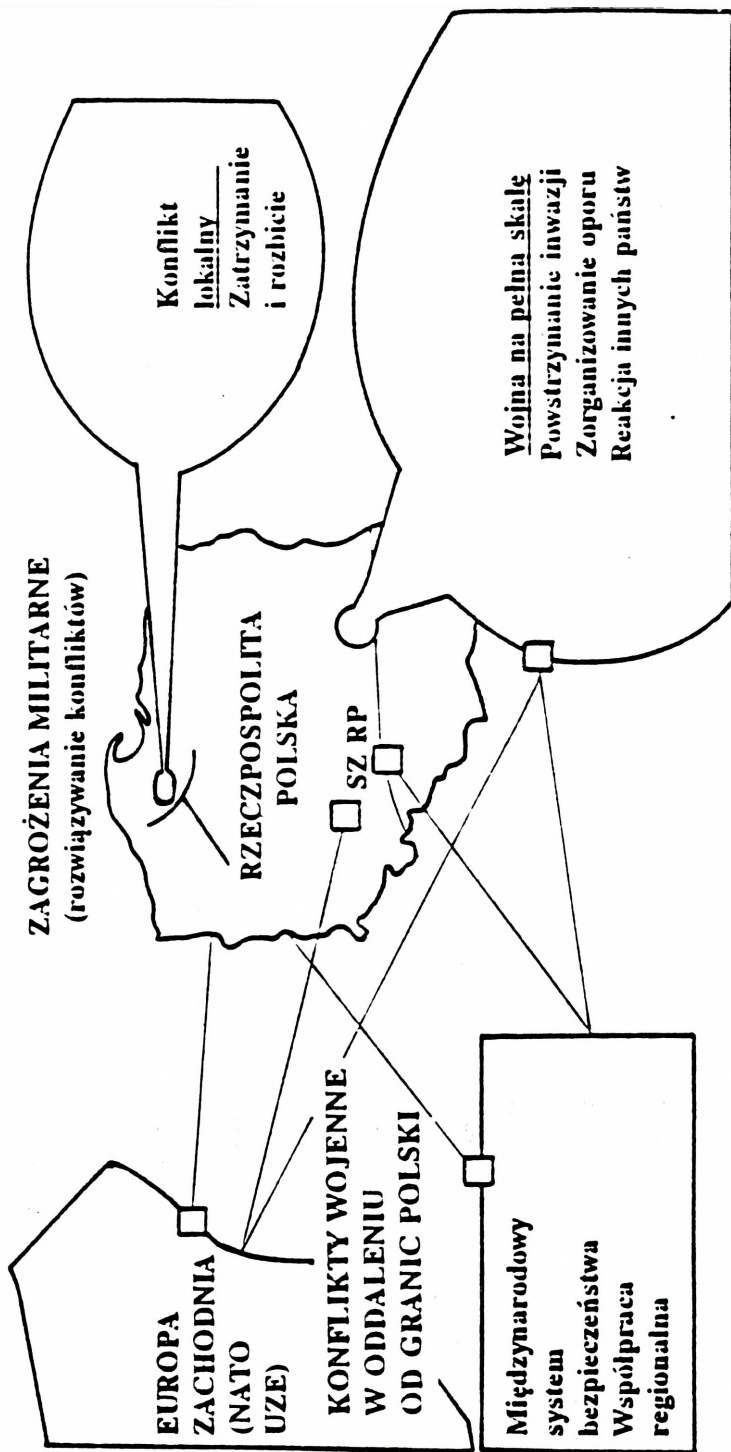
CELE POLSKIEJ POLITYKI BEZPIECZEŃSTWA

**CELEM POLSKIEJ POLITYKI
BEZPIECZEŃSTWA JEST:**

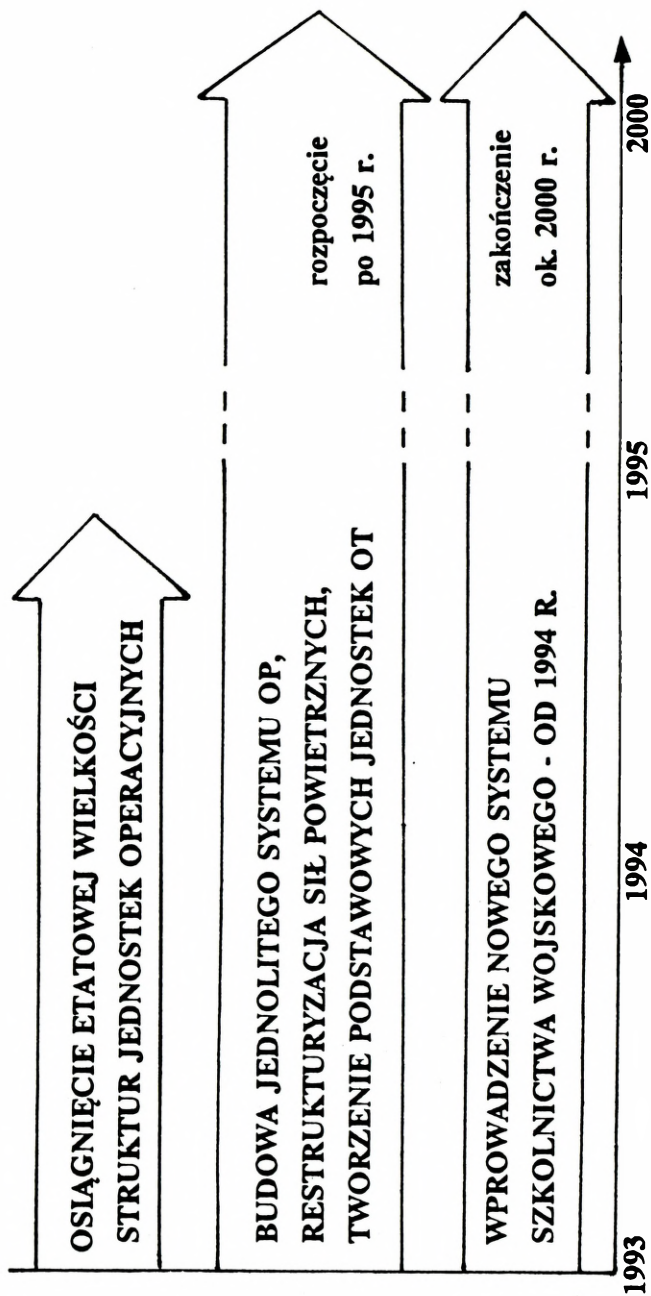
- ZACHOWANIE SUWERENNOŚCI,
NIEPODLEGŁOŚCI I INTEGRALNOŚCI
TERYTORIUM PAŃSTWA;
- WZROST POZYCJI POLSKI NA ARENIE
MIĘDZYNARODOWEJ;
- INTEGRACJA Z ZACHODNIMI
STRUKTURAMI BEZPIECZEŃSTWA

ZAGROŻENIA NIEMILITARNE

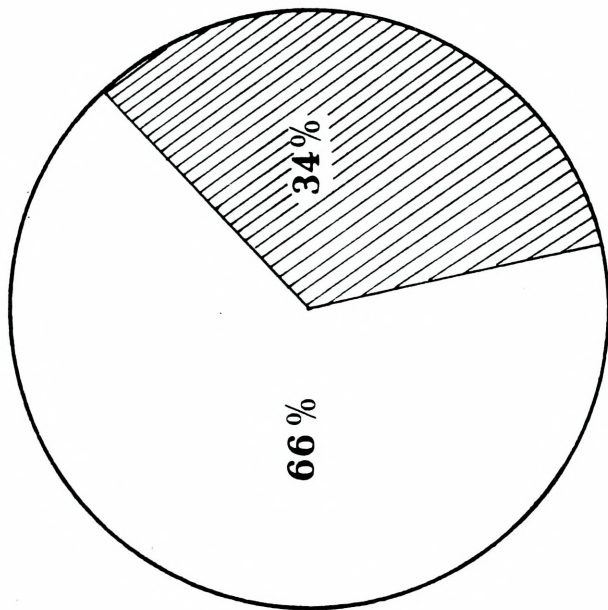
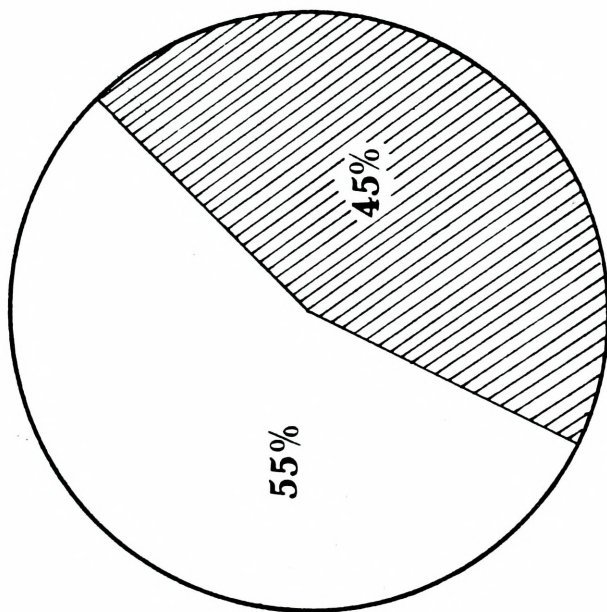
REALIZACJA ZADAŃ RESTRUKTURYZACYJNYCH SZ RP

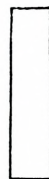
STOSUNEK CZĘŚCI BOJOWEJ DO ZABEZPIECZAJĄCEJ SZ RP

1.01.1992 r.

31.12.1995 r.

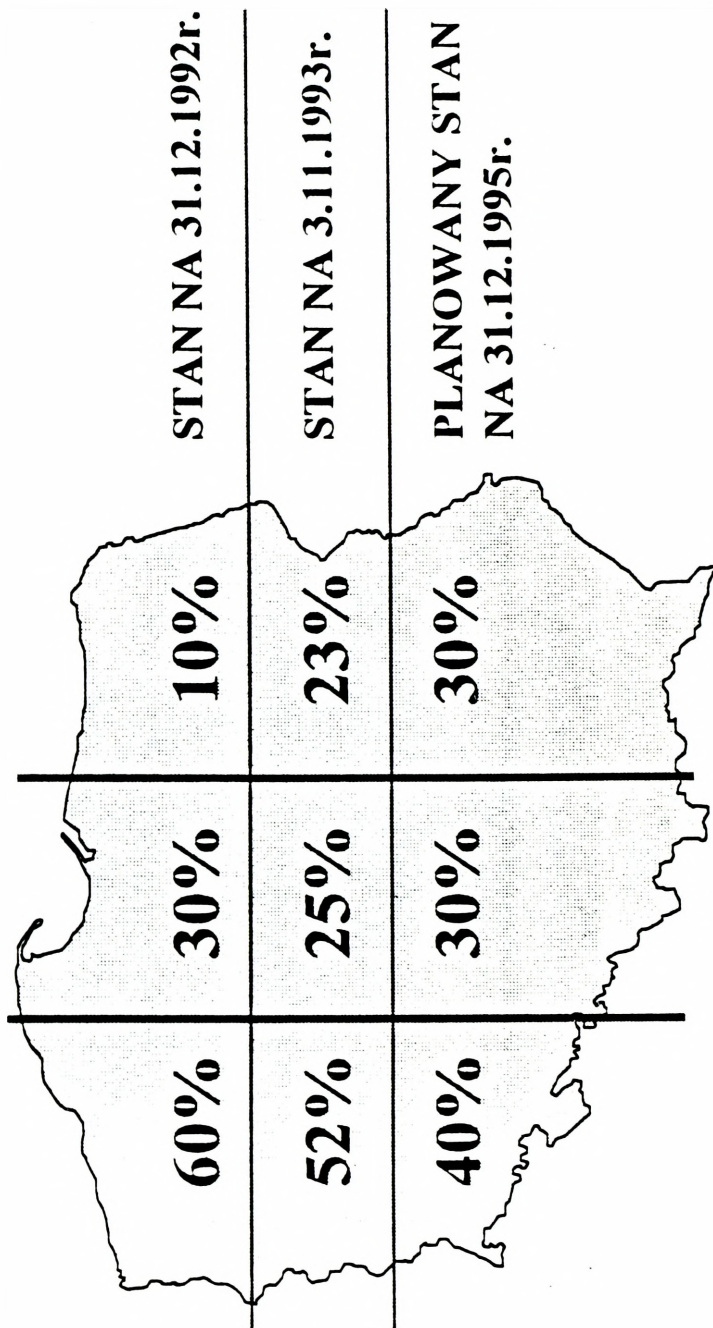
CZĘŚĆ BOJOWA

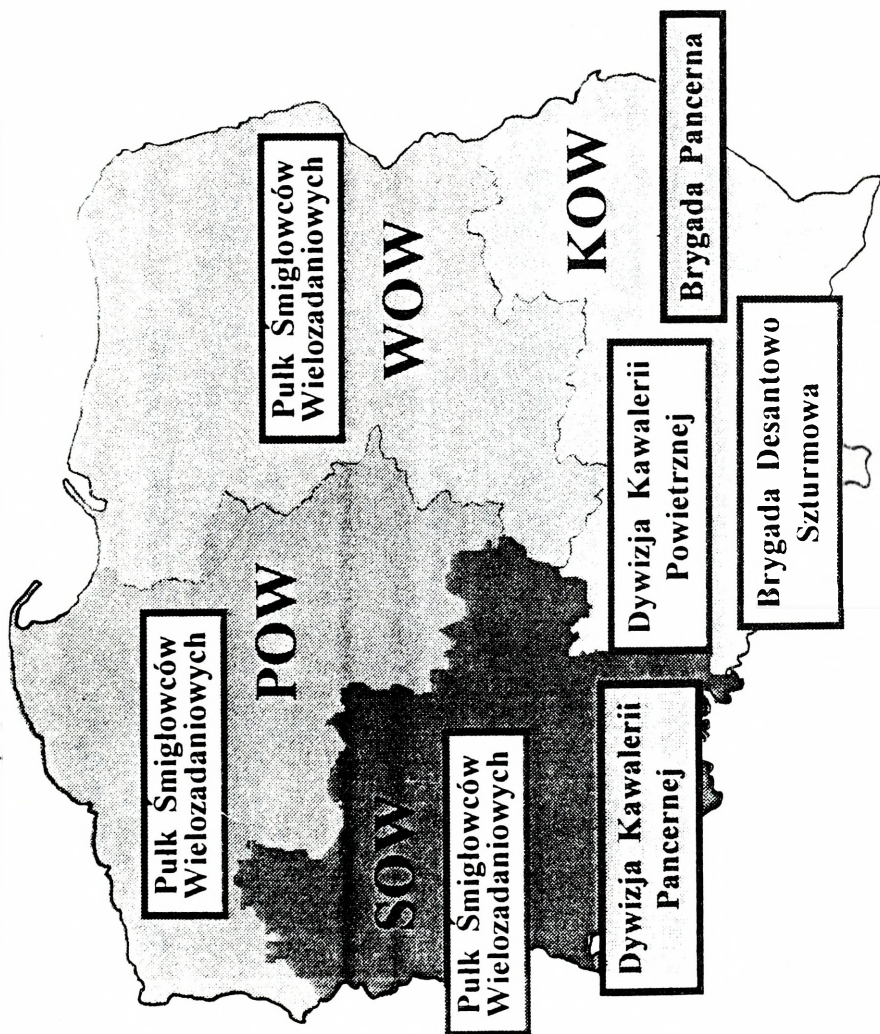
CZĘŚĆ ZABEZPIECZAJĄCA

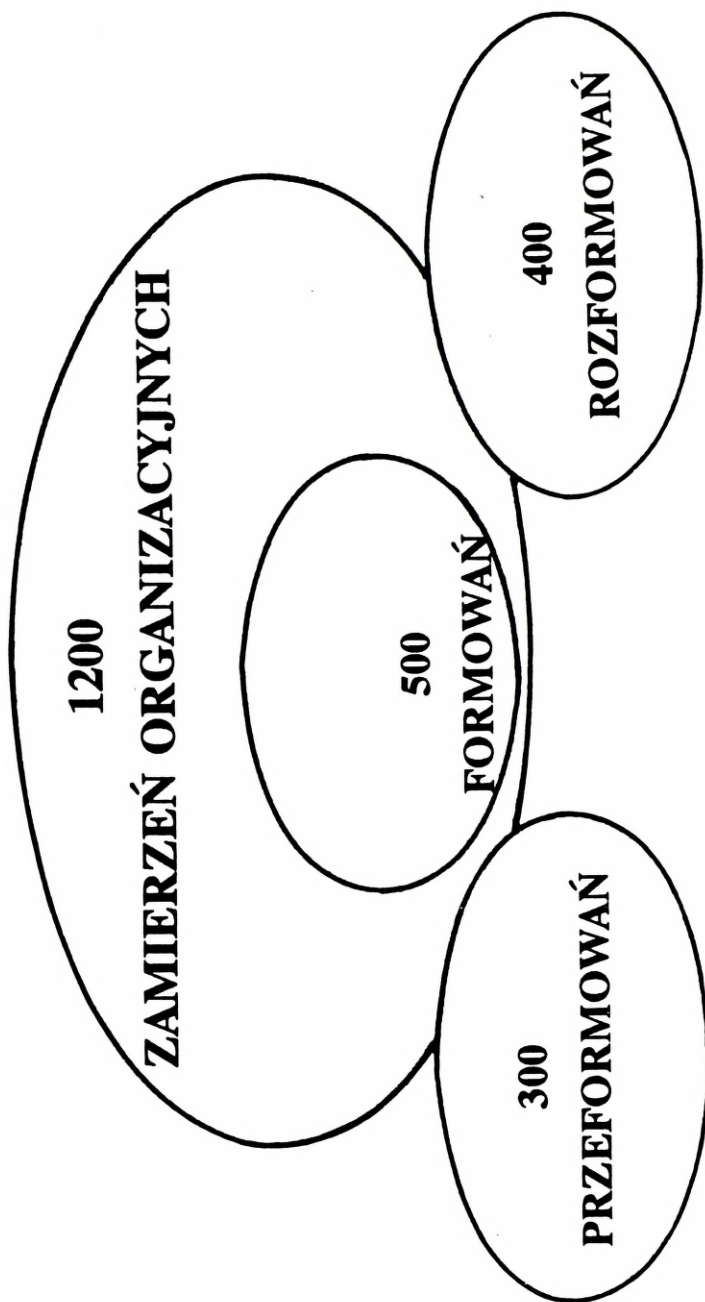

ROZMIESZCZENIE POTENCJAŁU WOJSK LĄDOWYCH NA OBSZARZE KRAJU

JEDNOSTKI PANCERNE "SZYBKIE" I LOTNICTWO WŁĄD.

LICZBA PRZEDSIĘWZIĘĆ ORGANIZACYJNYCH

**LICZEBNOŚĆ SIŁ ZBROJNYCH RP
(NA CZAS "P" W TYS. ŻOŁNIERZY)**

SIŁY ZBROJNE	250
WOJSKA LĄDOWE	186
WOJSKA LOTNICZE I OBRONY POWIETRZNEJ	45
MARYNARKA WOJENNA	19

UZBROJENIE I SPRZĘT TECHNICZNY
CFE-1

1992 r.		1995 r.
295 000		250 000
2 807		1 730
2 416		2 150
2 309		1 610
508		460
30		130

SKŁAD BOJOWY WOJSK LĄDOWYCH SIŁ ZBROJNYCH RP

WOJSKA LĄDOWE

POW
2 DZ
8 DOW
12 DZ
pśw

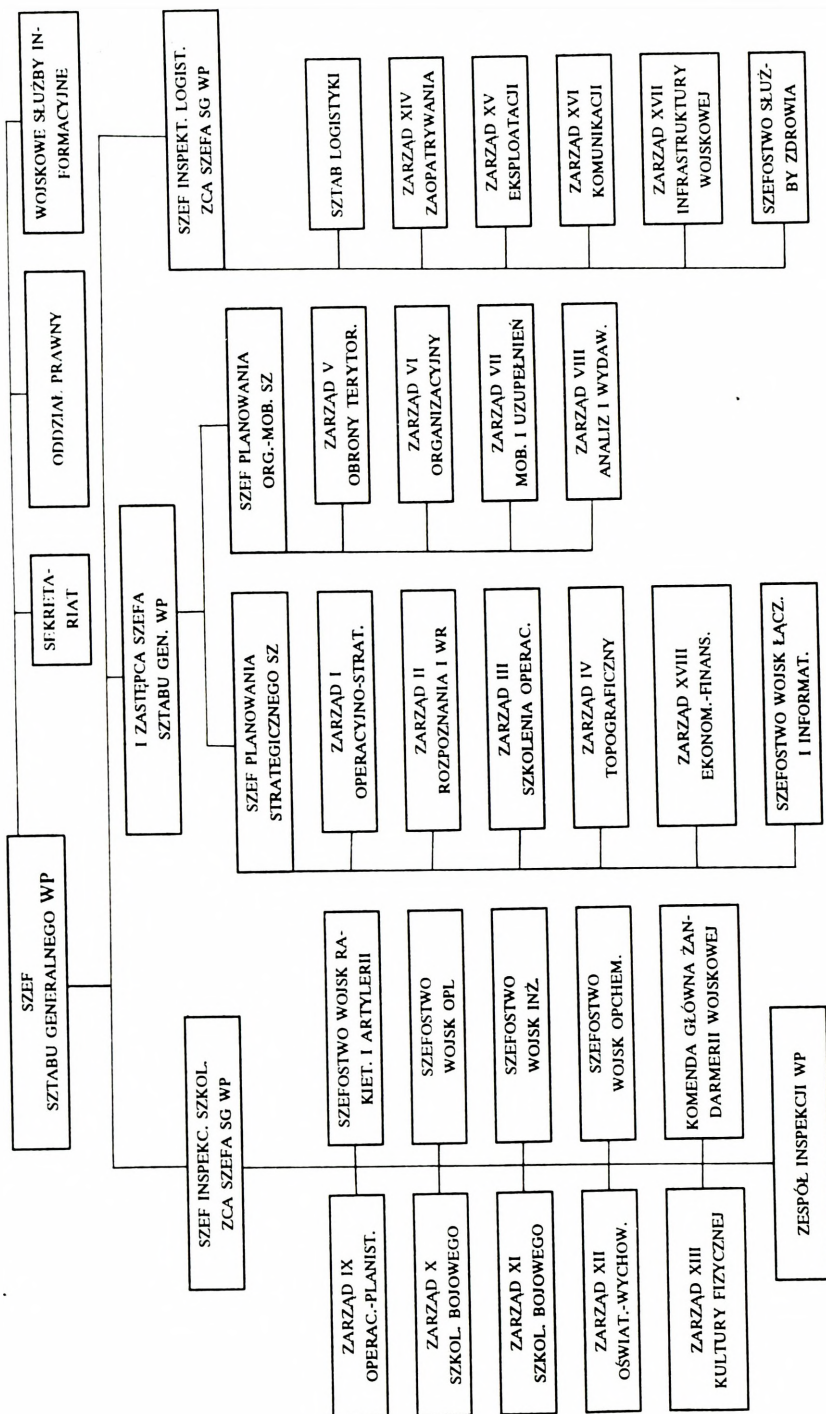
ŚOW
4 DZ
5 DZ
10 DZ
11 DKPanc
pśw

WOW
1 DZ
15 DZ
16 DZ
pśw

WOJSKA OPERACYJNE - ZWIĄZKI TAKTYCZNE

KOW
25 DKPow
14 BPanc
3 BZ
23 BZ
6 BDSz
21 BSPodh

JEDNOSTKI RODZAJÓW WOJSK
JEDNOSTKI CENTRALNEJ DYSPOZYCJI

**ZWIĘKSZENIE MOŻLIWOŚCI OBRONY
PRZECIWPANCERNEJ ZT I ODDZIAŁÓW**

1992 r.

DZ	dappanc
	18-21 środków

pz	bappanc
	6-9 środków

bz	plppanc
	4 środków
(w DZ - 2)	

1995 r.

DZ	pappanc
	24-36 środków

BZ	dappanc
BPanc	18 środków

bz	plppanc
bp	4 środków
ogółem 15	

Razem	44-56
-------	-------

1 : 2

Razem	98-100
-------	--------

ZWIĘKSZENIE MOŻLIWOŚCI OBRONY PRZECIWLOTNICZEJ ZT I ODDZIAŁÓW

1992 r.

DZ	prplot
	28-36 środków

pz	daplot
	20-28 środków

koirr	pplot
DZ	6-8 środków

Razem	94-129
	1:1,3

1995 r.

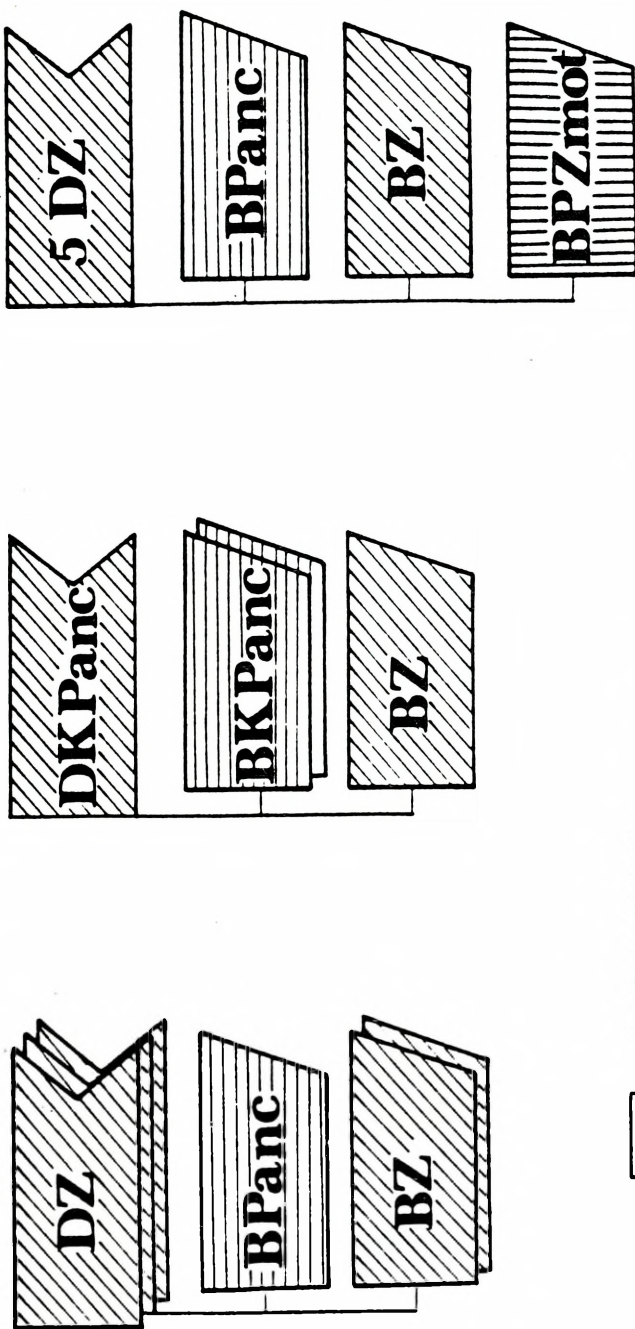
DZ	prplot
	40-48 środków

BZ BPanc	dplot
	28-32 środków

bdow DZ	pplot
	6 środków

Razem	130-150
-------	---------

SKŁAD BOJOWY DYWIZJI ORAZ ICH STOPIEŃ ROZWINIĘCIA

- ROZWINIĘTE
- O NIEPEŁNYCH STANACH
- NOWO FORMOWANE

SKŁAD BOJOWY WOJSK LĄDOWYCH SIŁ ZBROJNYCH RP

WOJSKA LĄDOWE			
POW	ŚOW	WOW	KOW
2 DZ	4 DZ	1 DZ	25 DKPow
8 DOW	5 DZ	15 DZ	14 BPanc
12 DZ	10 DZ	16 DZ	3 BZ
	11 DKPanc		25 pz/23 BZ
WOJSKA OPERACYJNE - ZWIĄZKI TAKTYCZNE			
JEDNOSTKI CENTRALNEJ DYSPOZYCJI			
JEDNOSTKI RODZAJÓW WOJSK			
			6 BDSz
			21 BSPodh

- ZT PRZEFORMOWANE I PRZEFORMOWYWANE
 - ZT PLANOWANE DO PRZEFORMOWANIA

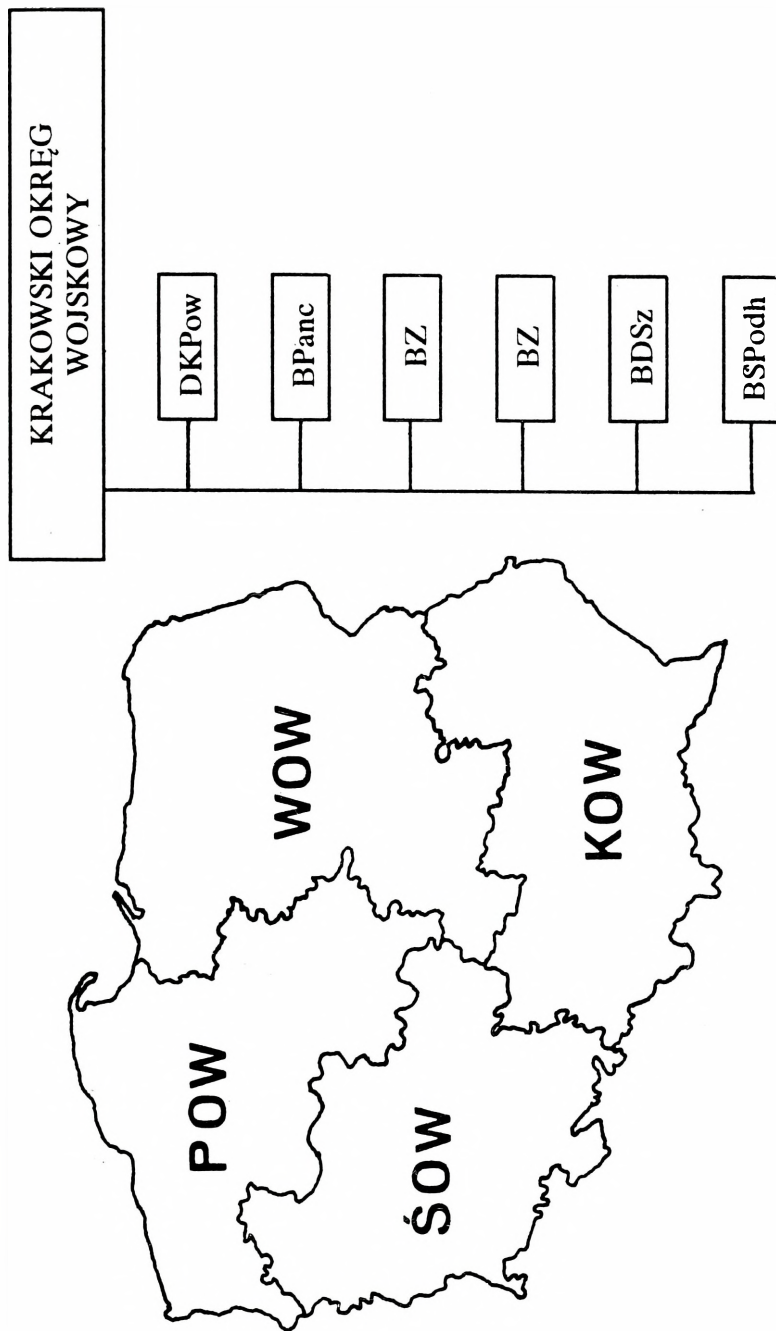
SKŁAD BOJOWY WOJSK LĄDOWYCH

OW	DZ	DKPow	BPanc	BZ	BPG	BDSz
POW	3	-	3	6	-	-
SOW	4	-	5	6	1	-
WOW	3	-	3	6	-	-
KOW	-	1	1	2	1	1
Ogółem	10	1	12	20	2	1

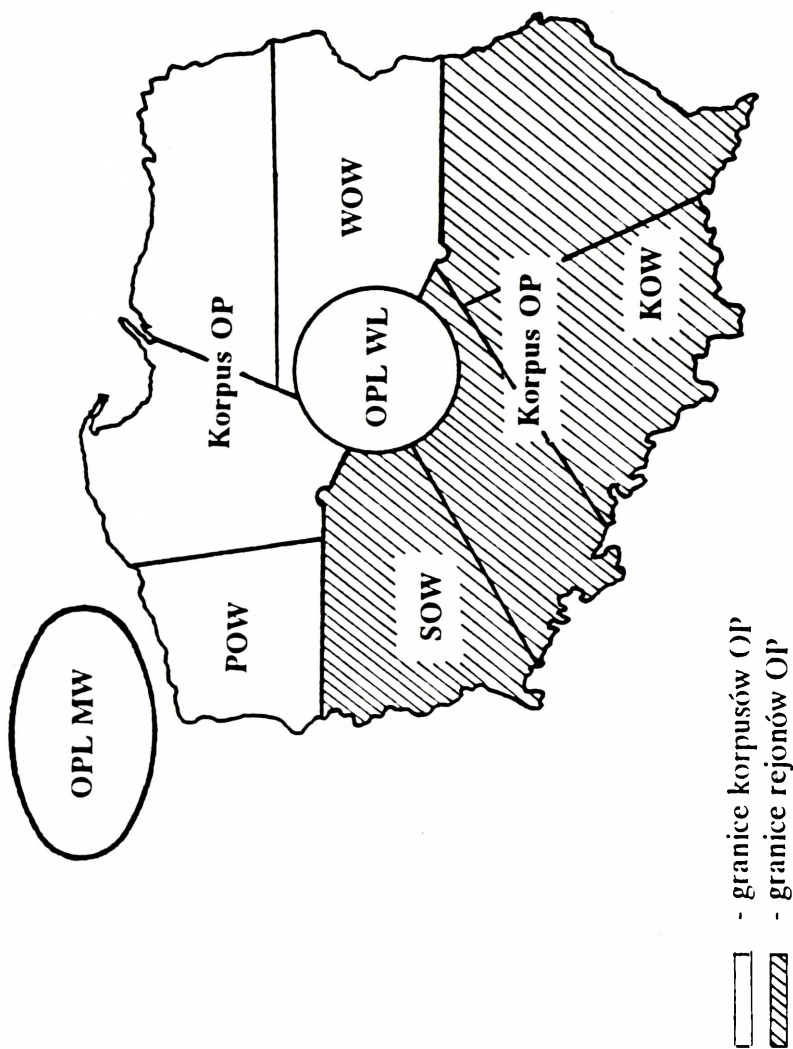
OCENA ZAAWANSOWANIA PROCESU RESTRUKTURYZACJI

PRZEDSIĘWZIĘCIE	PLANOWANO	ZREALIZOWANO	PROCENTOWO
SFORMOWAŃ	500	300	60%
PRZEFORMOWAŃ	300	213	71%
ROZFORMOWAŃ	400	352	88%
RAZEM	1200	865	72%

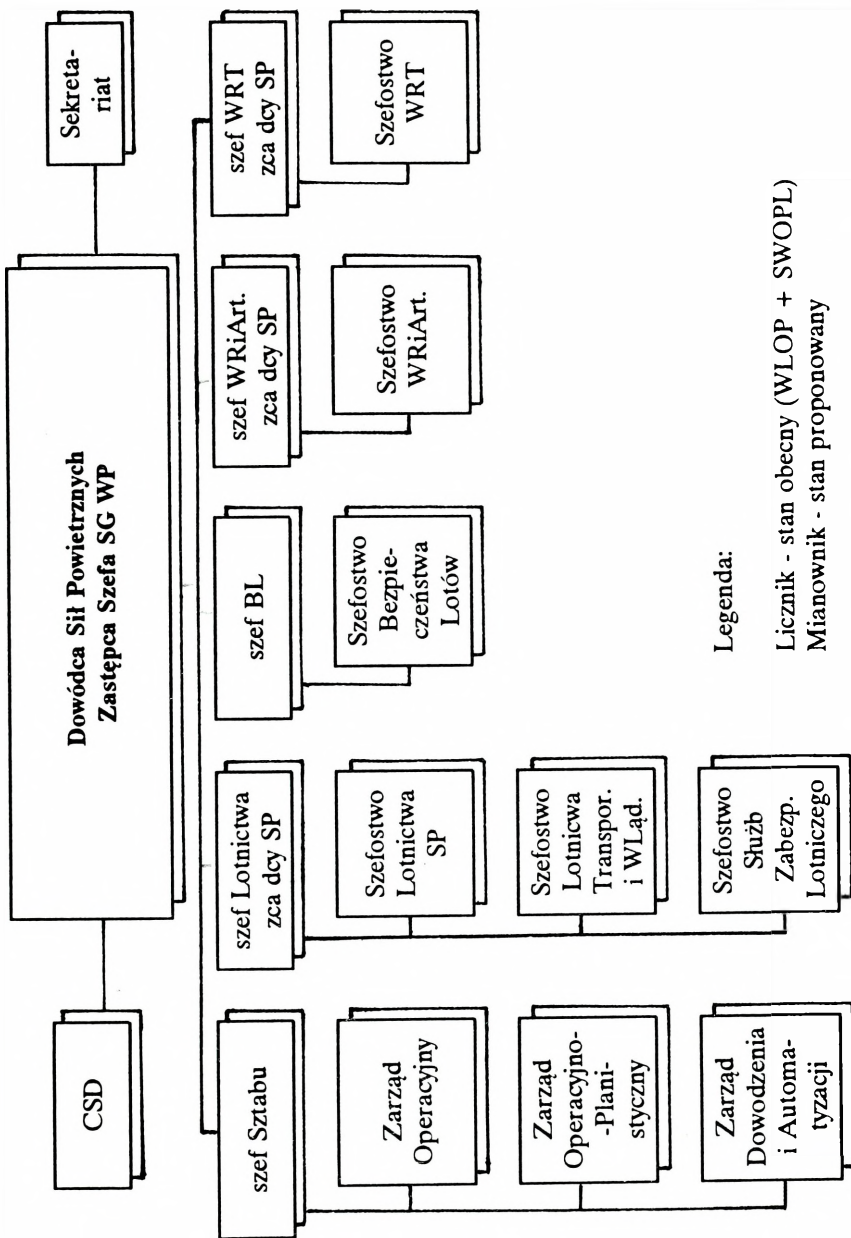
SKŁAD BOJOWY KRAKOWSKIEGO OKRĘGU WOJSKOWEGO

JEDNOLITY SYSTEM OP

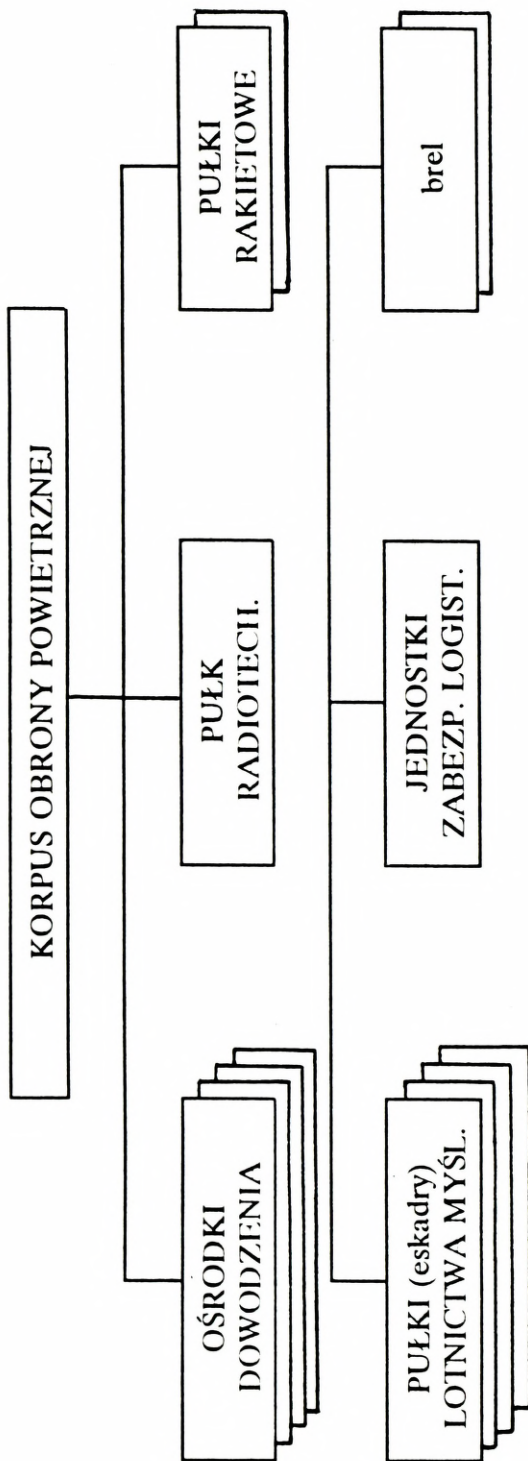
STRUKTURA ORGANIZACYJNA DOWÓDZTWA SIŁ POWIETRZNYCH

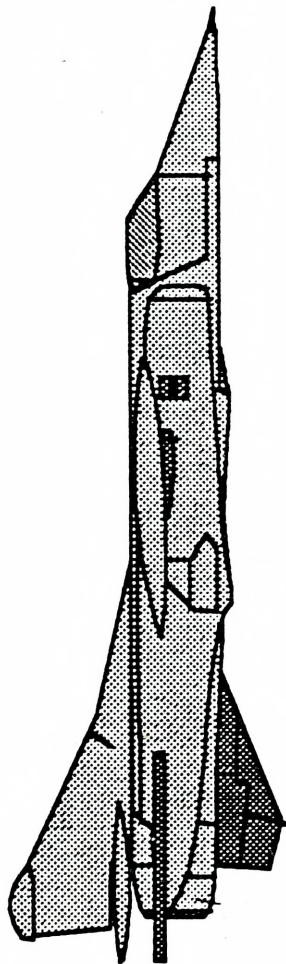
Legenda:

Licznik - stan obecny (WLOP + SWOPL)
Mianownik - stan proponowany

STRUKTURA KORPUSU OBRONY POWIETRZNEJ

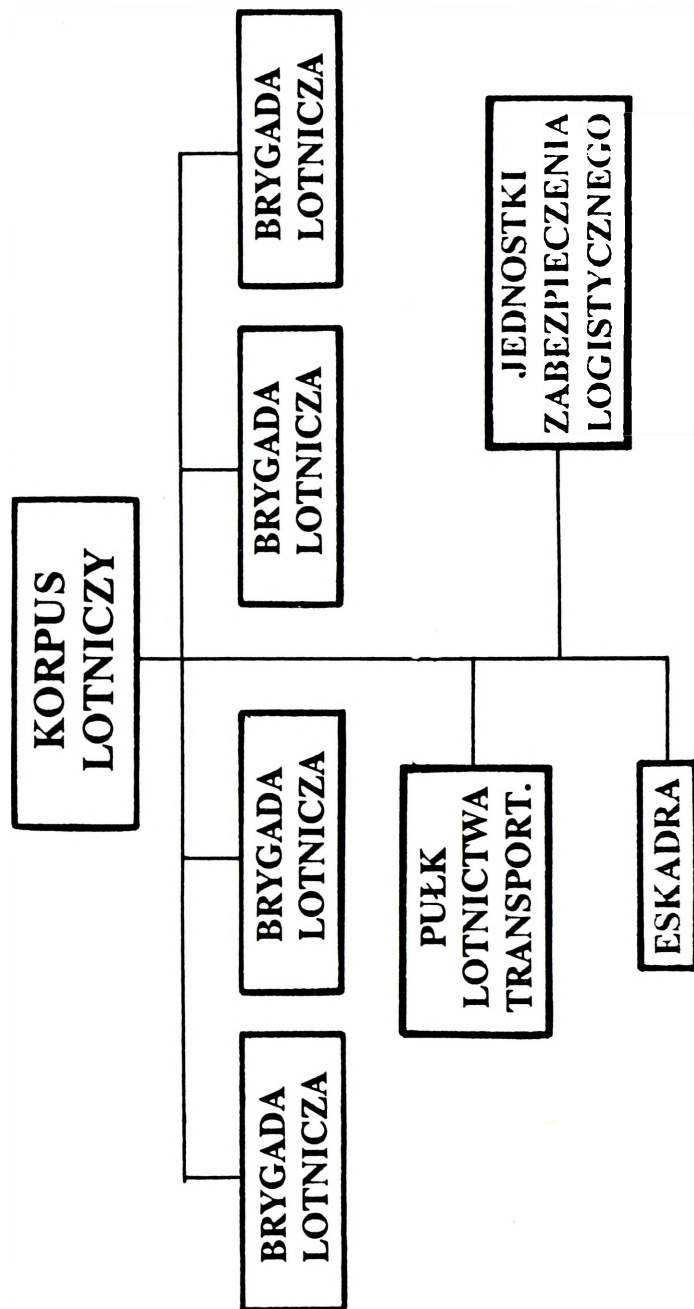
LOTNICTWO MYŚLIWSKIE

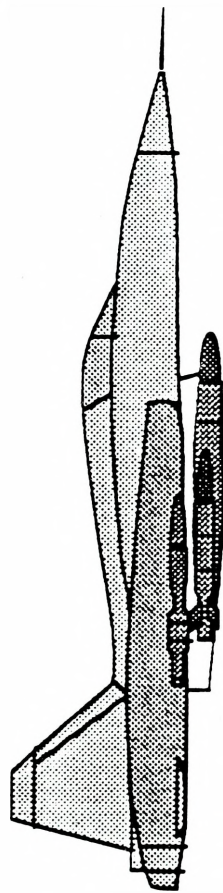
8 PULKÓW (ESKADR) LOTNICTWA MYŚLIWSKIEGO

230 - 250 SAMOLOTÓW

STRUKTURA KORPUSU LOTNICZEGO

LOTNICTWO MYŚLIWSKO-BOMBOWE

2-4 BRYGADY LOTNICZE

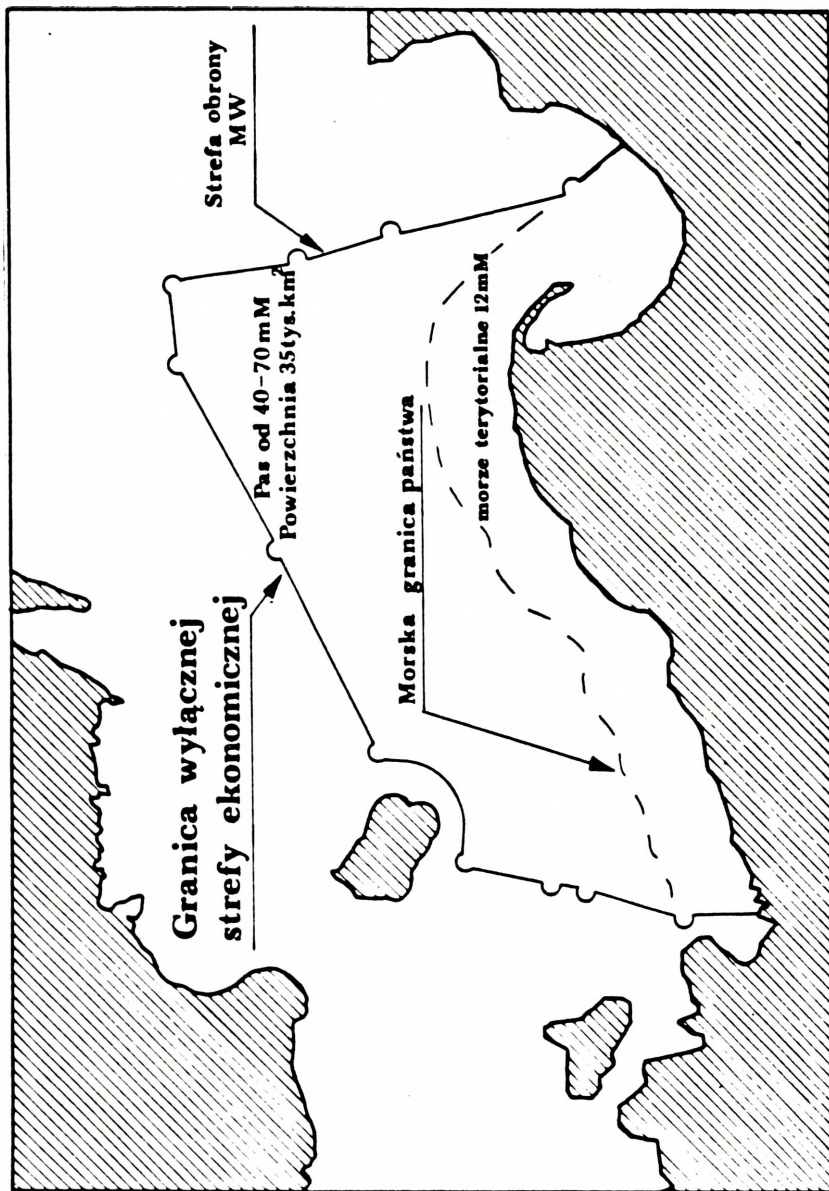
1 PUŁK LOTNICTWA TRANSPORTOWEGO

130 - 190 SAMOLOTÓW MYŚLIWSKO - BOMBOWYCH

12 - 16 SAMOLOTÓW ROZPOZNAWCZYCH

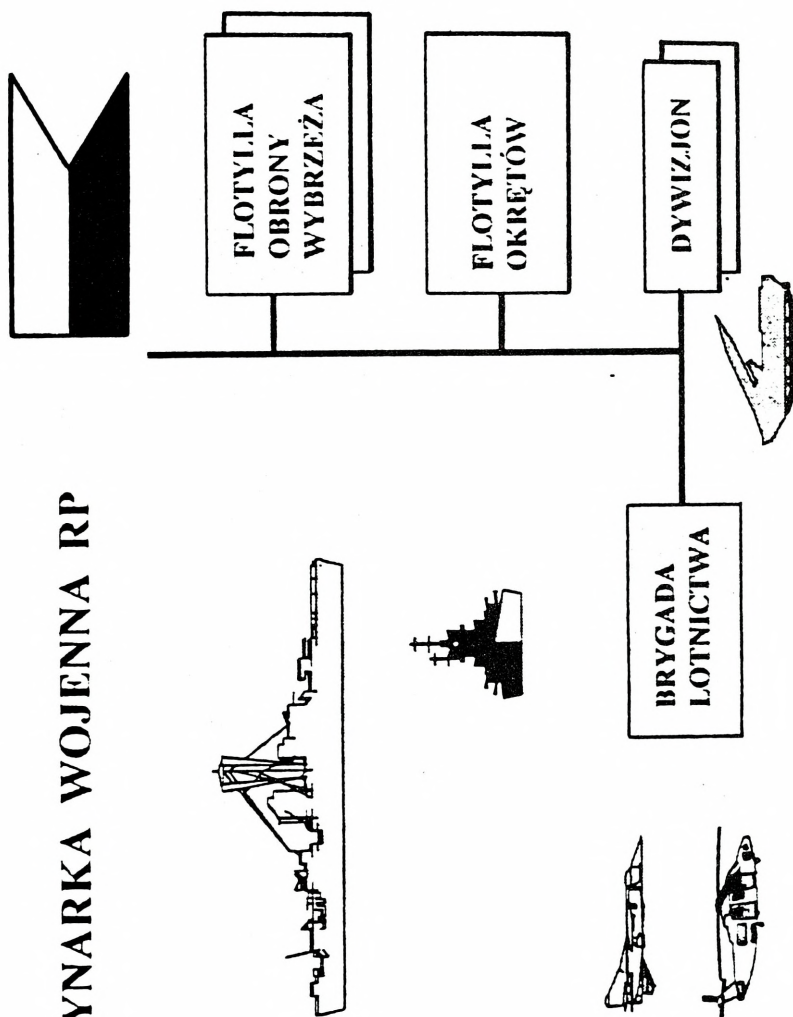
20 - 24 SAMOLOTÓW TRANSPORTOWYCH

OBSZAR DZIAŁANIA MARYNARKI WOJENNEJ RP

MARYNARKA WOJENNA RP

MARYNARKA WOJENNA RP

SKŁAD SIŁ OT WOJSK LĄDOWYCH

JEDNOSTKI MOBILNE			
Brygady OT	psap	ppont	pŻW
			brf
JEDNOSTKI STACJONARNE			
pOT	bOT	ochr. obiekt.	GWŁ

STANY GOTOWOŚCI BOJOWEJ W SIŁACH ZBROJNYCH RP

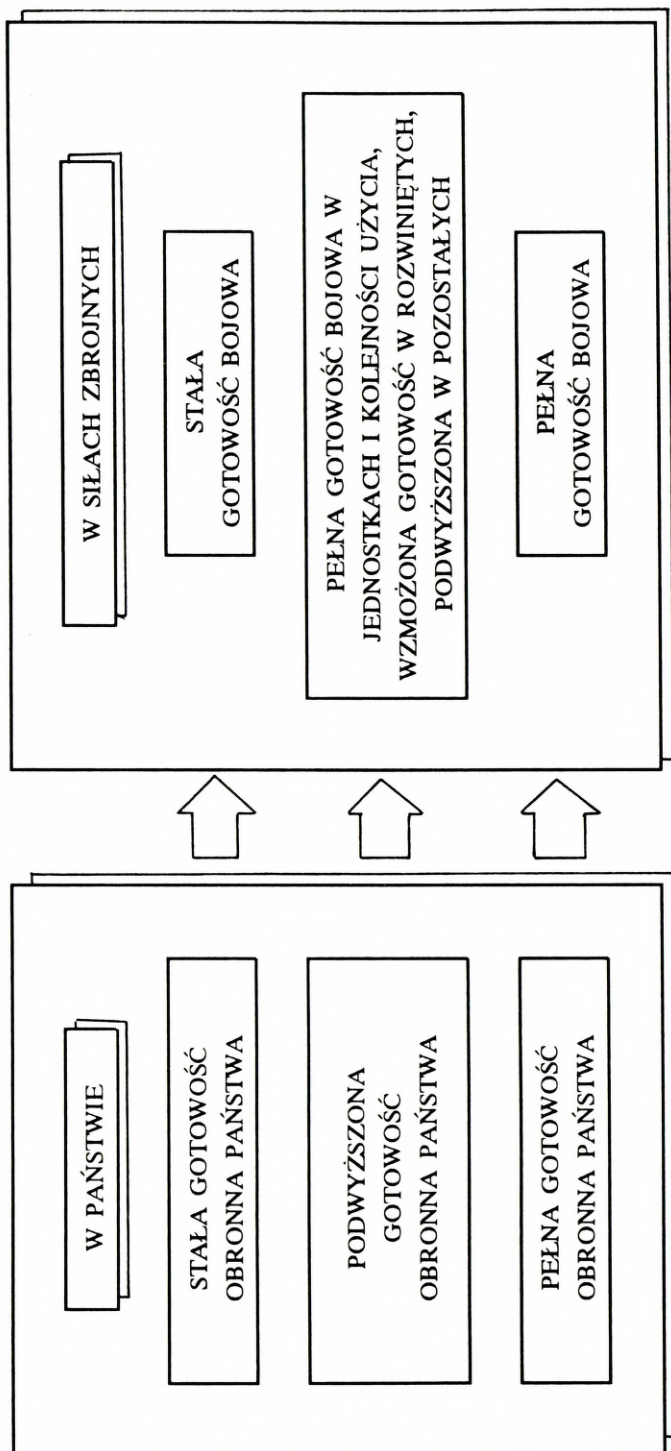
STALA GOTOWOŚĆ BOJOWA

PODWYŻSZONA GOTOWOŚĆ BOJOWA

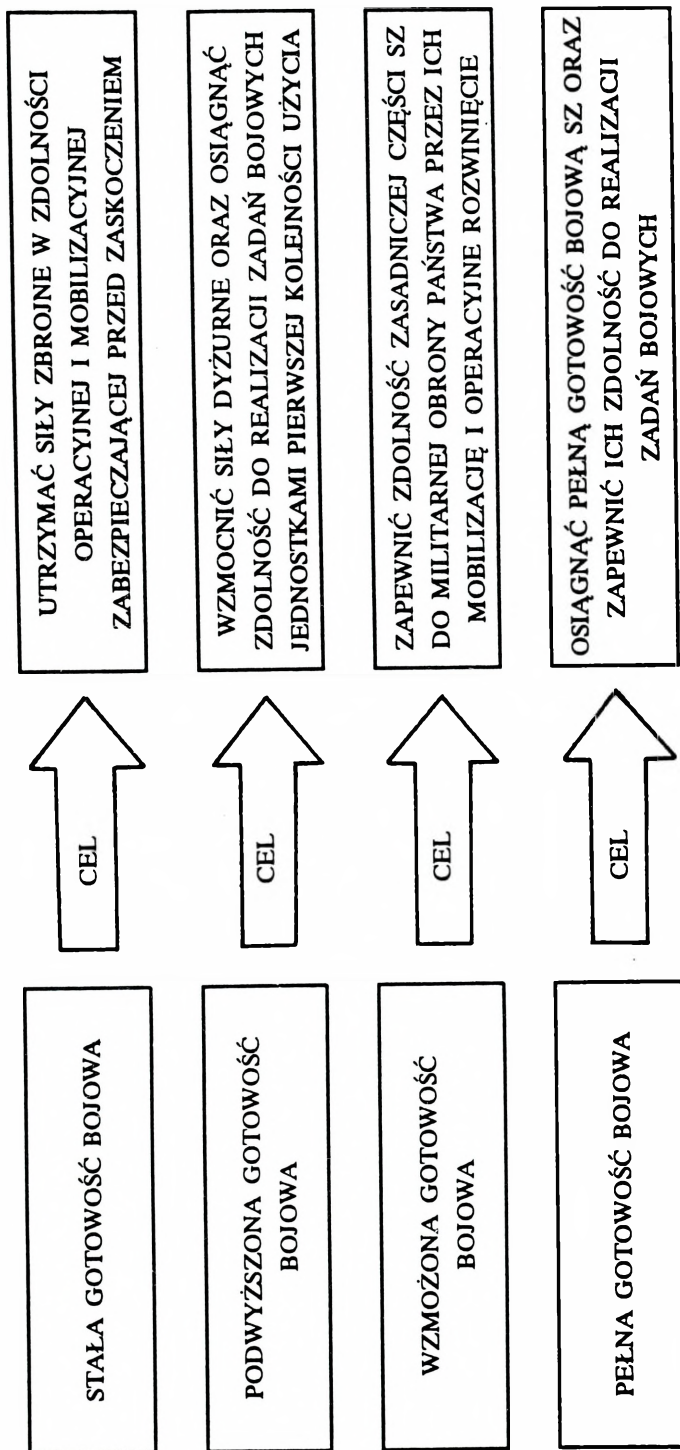
WZMOŻONA GOTOWOŚĆ BOJOWA
(GOTOWOŚĆ BOJOWA ZAGROŻENIA WOJENNEGO)

PEŁNA GOTOWOŚĆ BOJOWA

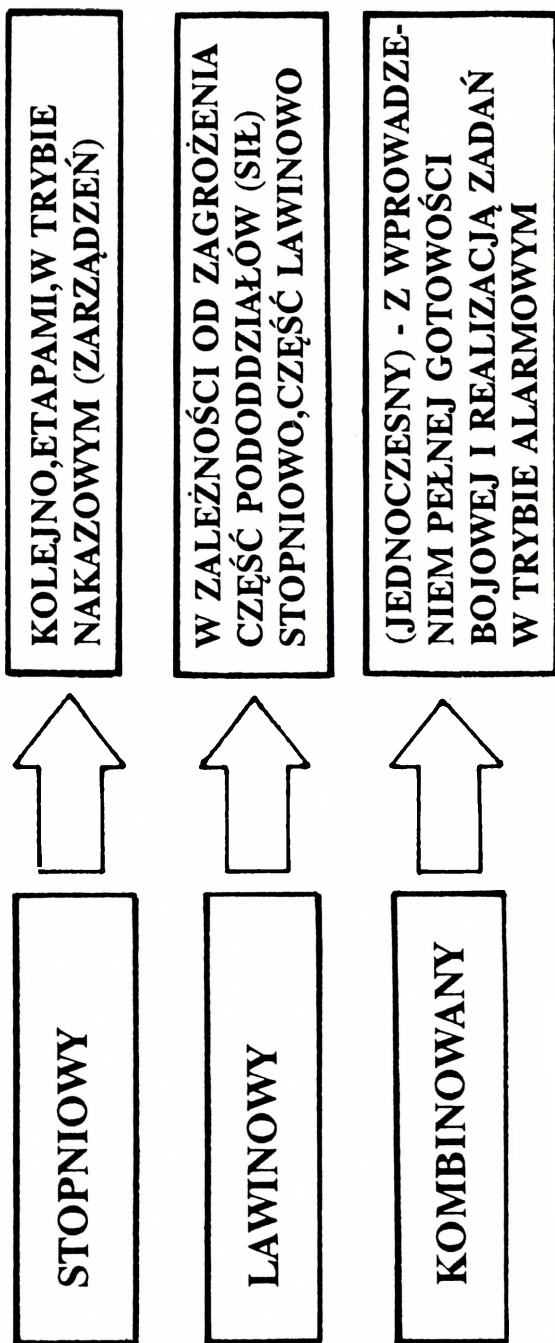
PORÓWNANIE STANÓW GOTOWOŚCI OBRONNEJ PAŃSTWA I GOTOWOŚCI BOJOWEJ SIŁ ZBROJNYCH

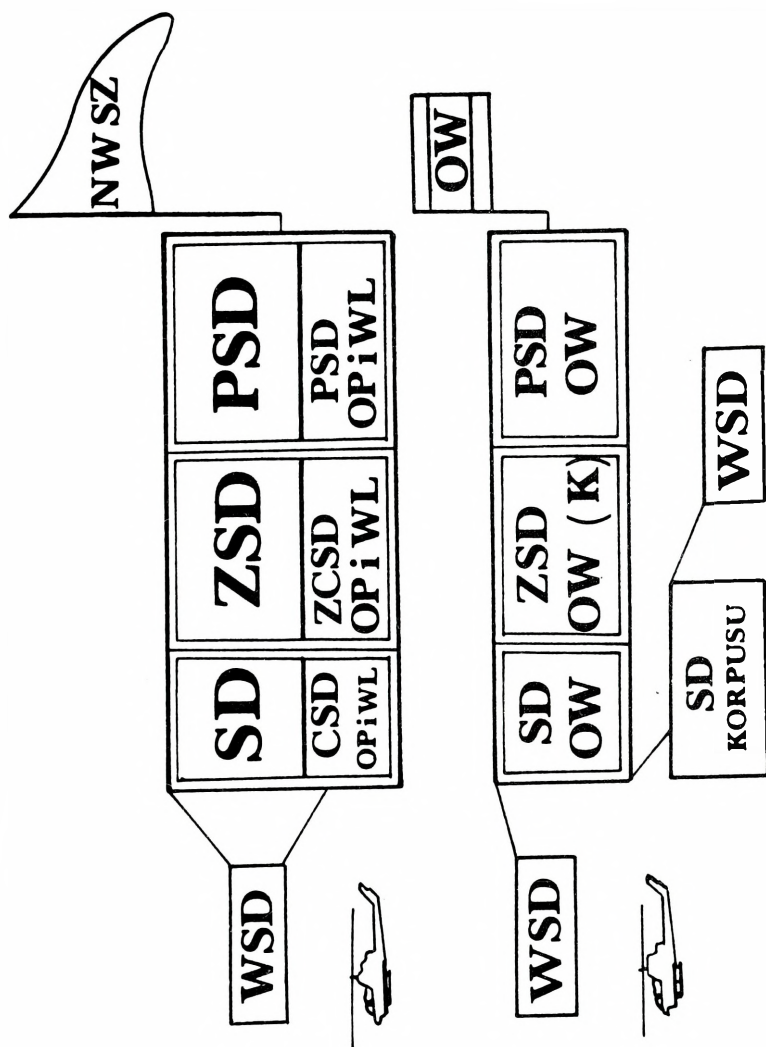
STANY GOTOWOŚCI BOJOWEJ W SIŁACH ZBROJNYCH RP

SPOSOBY OSIĄGANIA POSZCZEGÓLNYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ

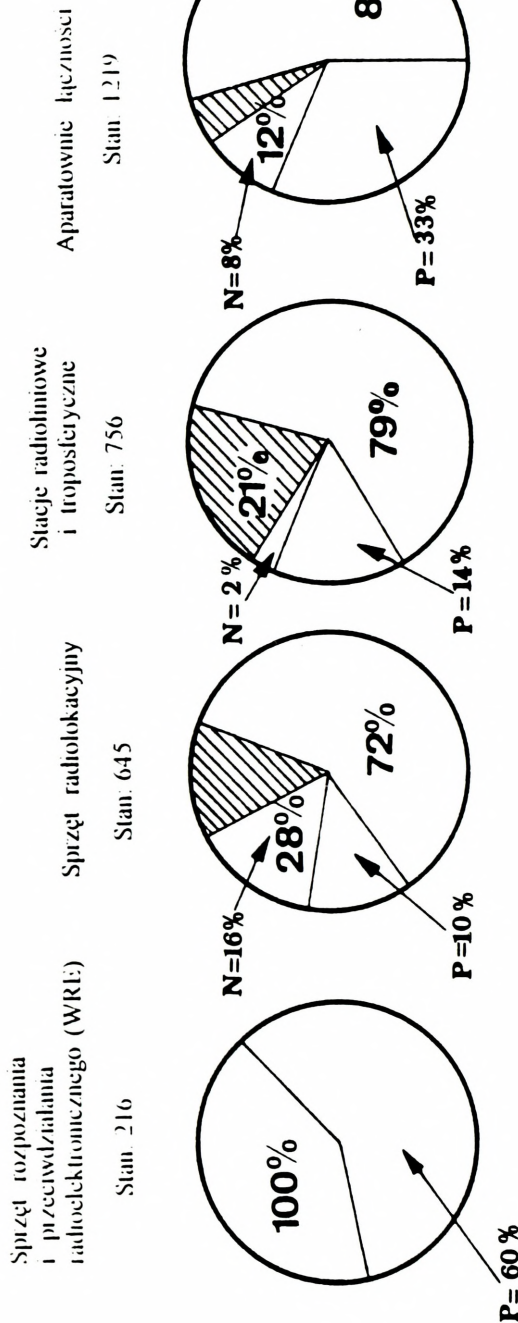

SYSTEM STANOWISK DOWODZENIA NA SZCZEBLACH STRATEGICZNYM I OPERACYJNYM

STAN ILOŚCIOWO-JAKOŚCIOWY WYBRANYCH RODZAJÓW UISW

Sprzęt Wojsk Lądowych

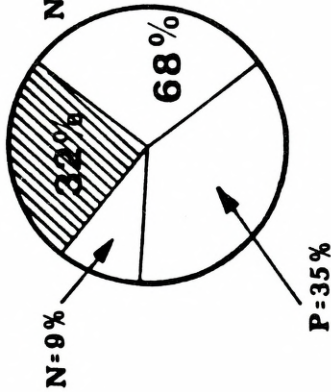

STAN ILOŚCIOWO-JAKOŚCIOWY WYBRANYCH RODZAJÓW UŚW

Sprzęt Wojsk Lądowych

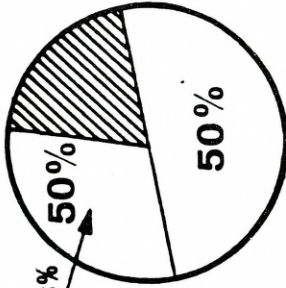
Radiostacje dużej i średniej mocy

Stan: 1761

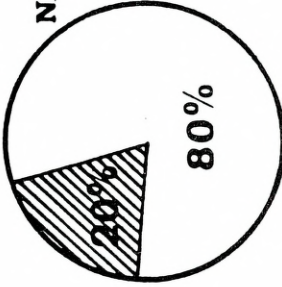
Zestawy rakietowe Z - P (WOPL)

Stan: 238

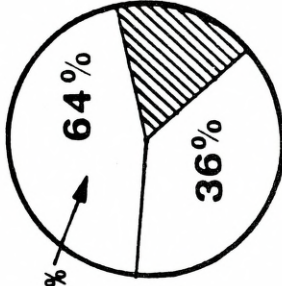
Artyleria przeciwlotnicza

Stan: 979

Czołgi

Stan: 2112

- sprzęt z wykorzystanym zasobem docelowym 0% - 50%

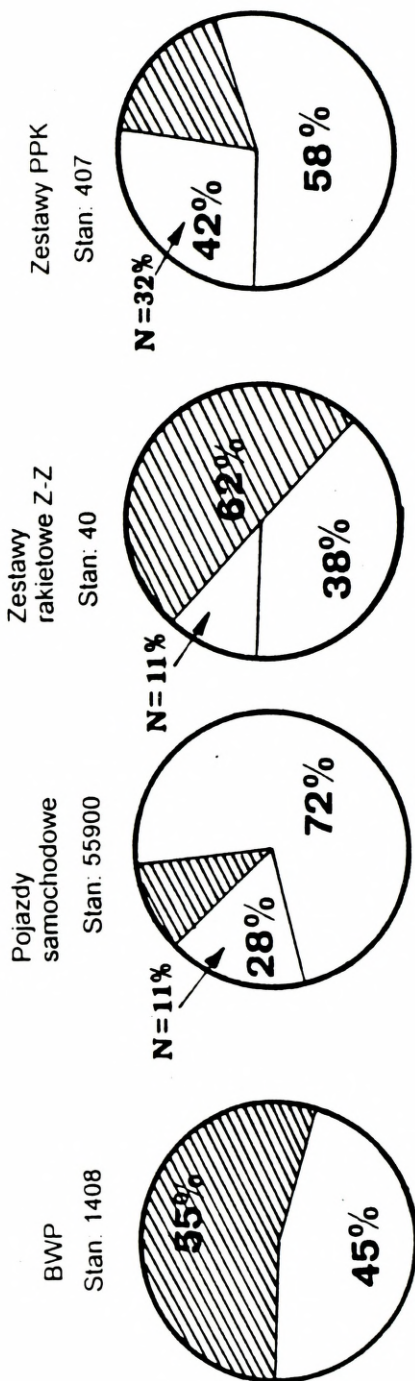
- sprzęt z wykorzystanym zasobem docelowym powyżej 51%

N - sprzęt najnowszy

P - sprzęt z przekroczonym zasobem docelowym

STAN ILOŚCIOWO-JAKOŚCIOWY WYBRANYCH RODZAJÓW UISW

Sprzęt Wojsk Lądowych

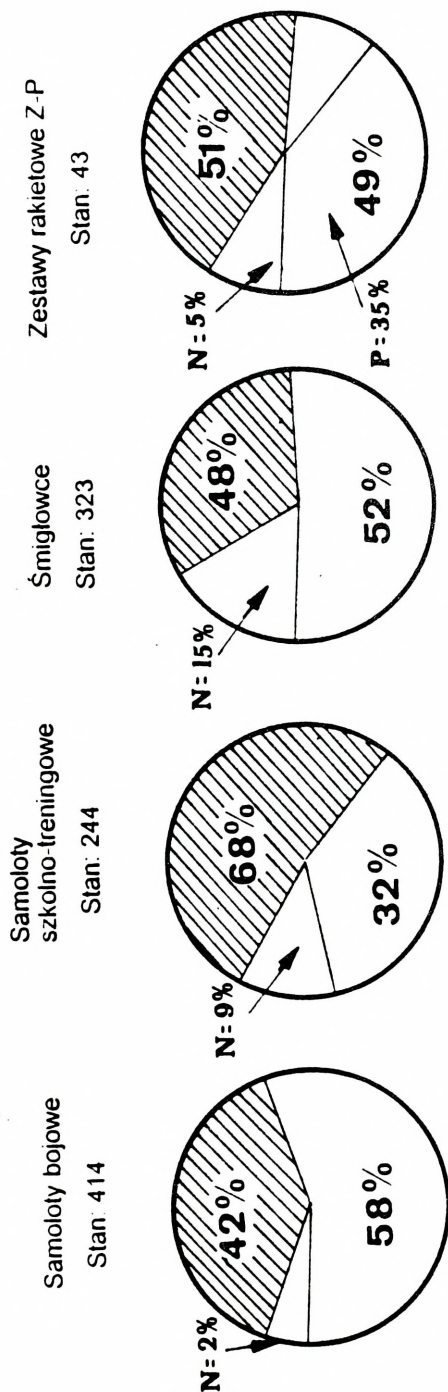
 - sprzęt z wykorzystanym resursem docelowym 0% - 50%
 - sprzęt z wykorzystanym resursem docelowym powyżej 51%

N - sprzęt najnowszy

P - sprzęt z przekroczonym resursem docelowym

STAN ILOŚCIOWO-JAKOŚCIOWY WYBRANYCH RODZAJÓW UJSW

Sprzęt Wojsk Lotniczych i Obrony Powietrznej

 - sprzęt z wykorzystanym zasobem docelowym 0% - 50%
 - sprzęt z przekroczonym zasobem docelowym powyżej 51%

N - sprzęt najnowszy

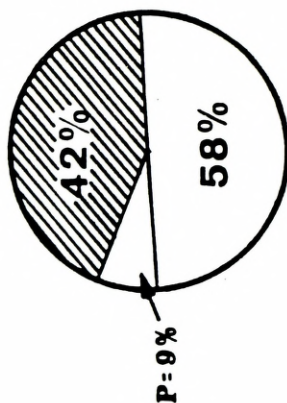
P - sprzęt z przekroczonym zasobem docelowym

STAN ILOŚCIOWO-JAKOŚCIOWY WYBRANYCH RODZAJÓW UJŚW

Sprzęt Marynarki Wojennej

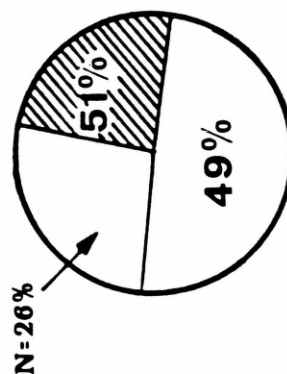
Pomocnicze
jednostki pływające

Stan: 78

Okrety, kutry bojowe i specjalne

Stan: 84

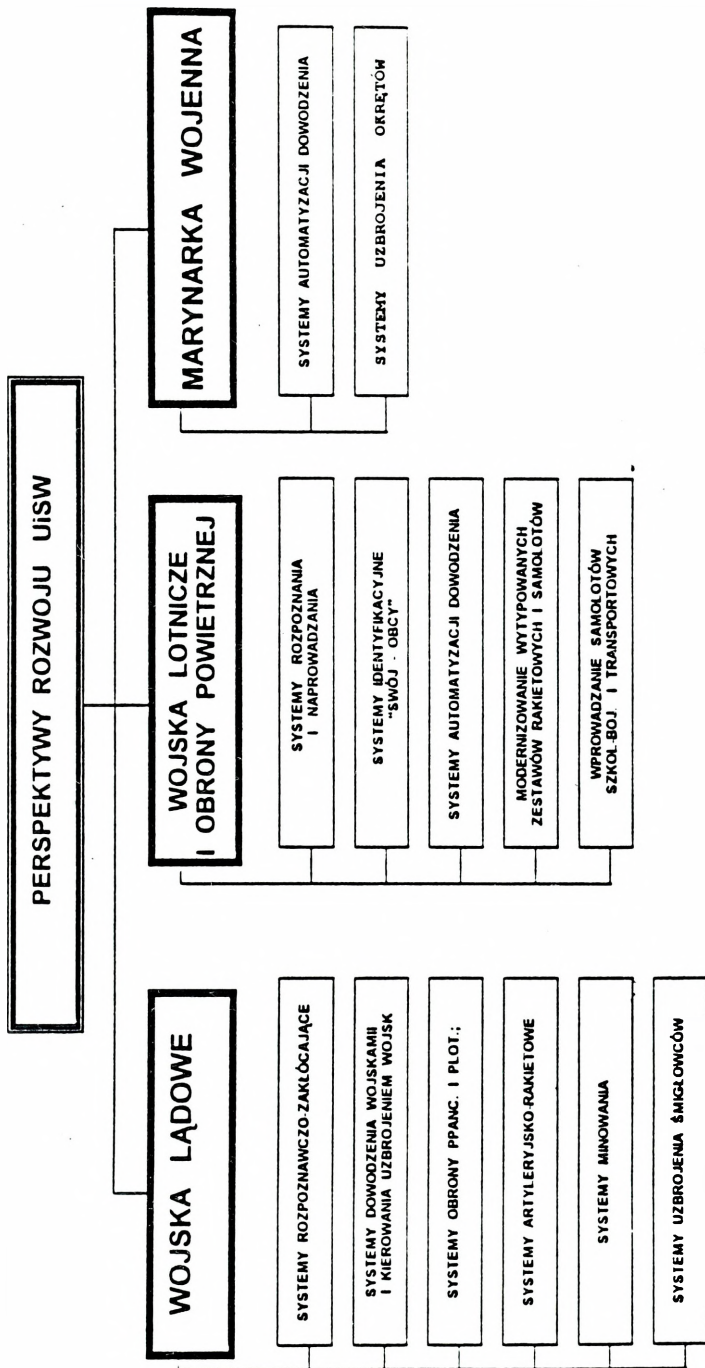
▨ - sprzęt z wykorzystanym
docelowym 0% - 50%

▤ - sprzęt z wykorzystanym
docelowym powyżej 51%

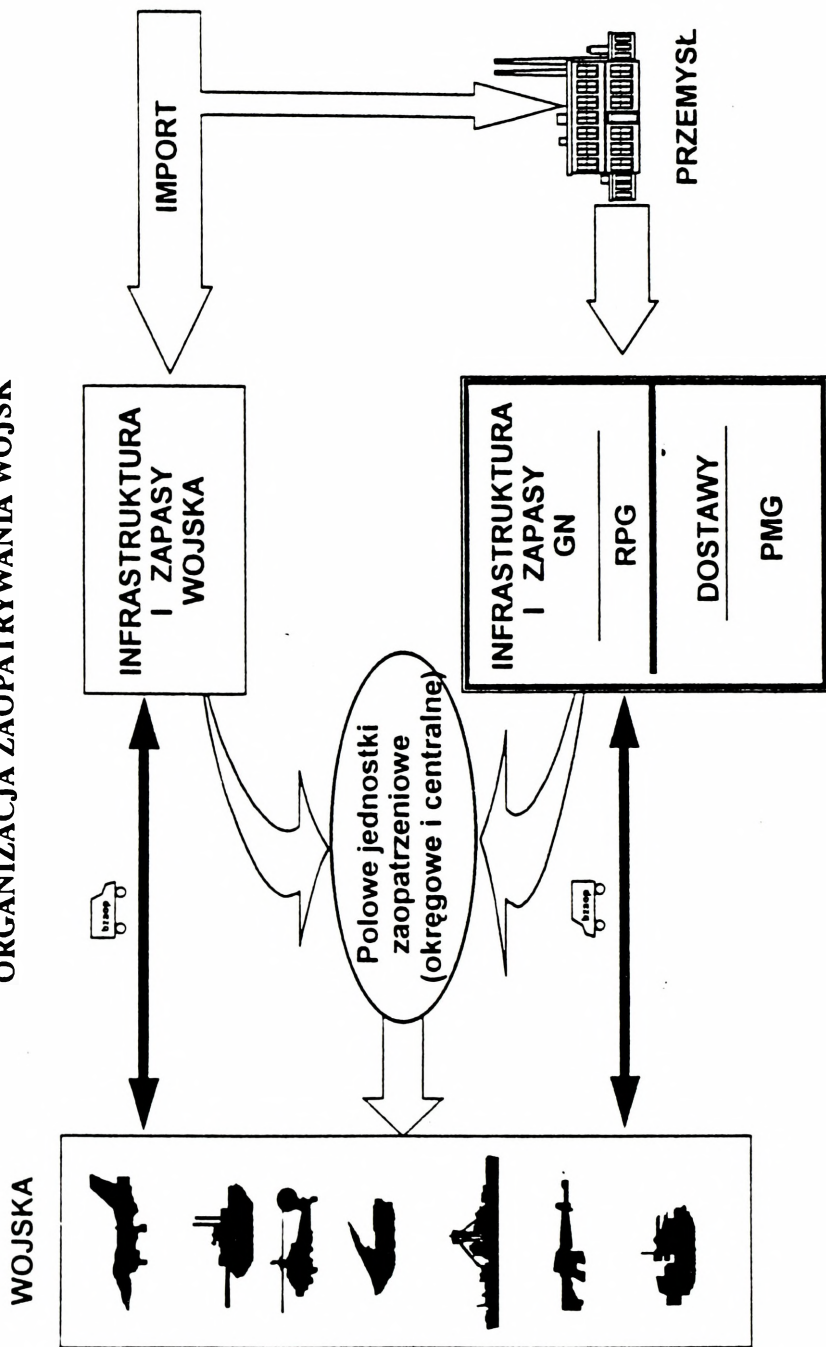
N - sprzęt najnowszy

P - sprzęt z przekroczonym
resem docelowym

KIERUNKI UNOWOCZEŚNIANIA UZBROJENIA I SPRZĘTU WOJSKOWEGO

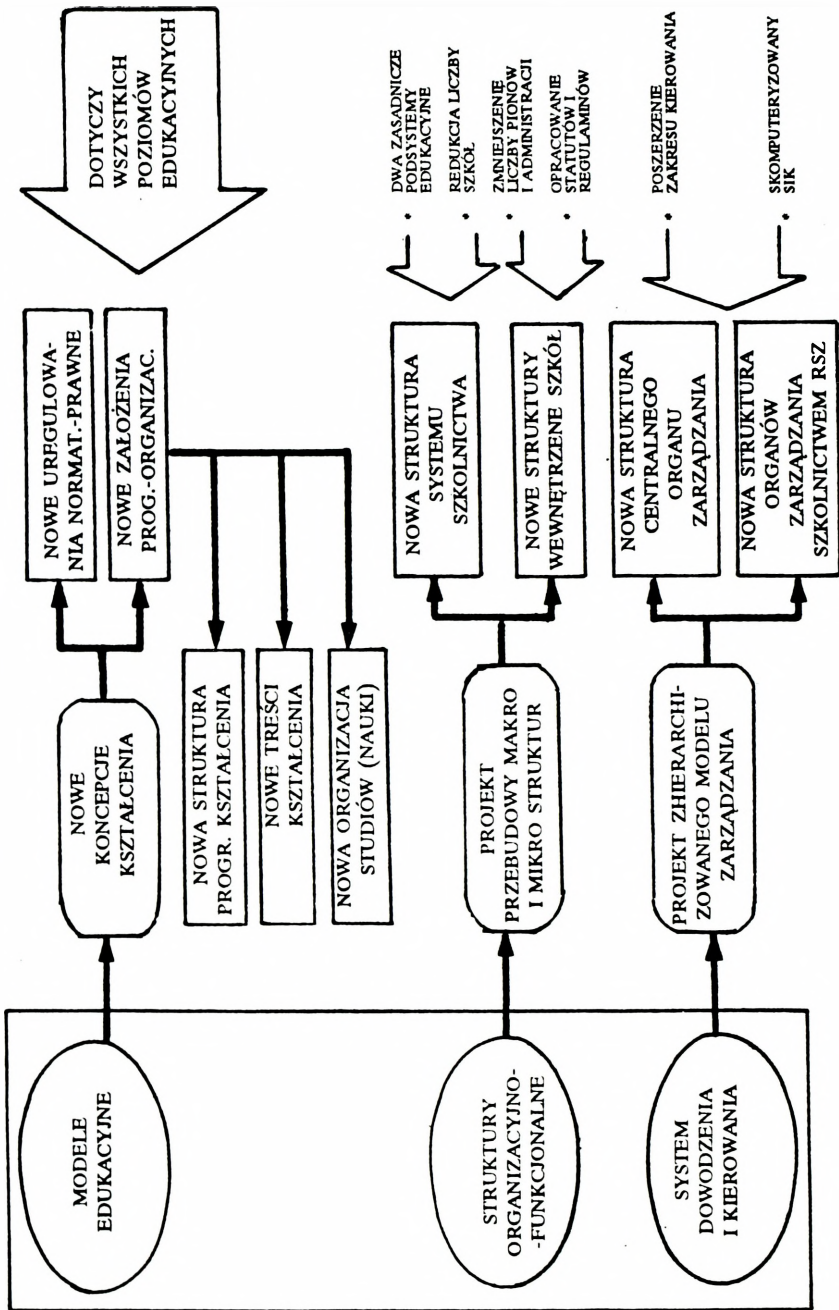
ORGANIZACJA ZAOPATRYWANIA WOJSK

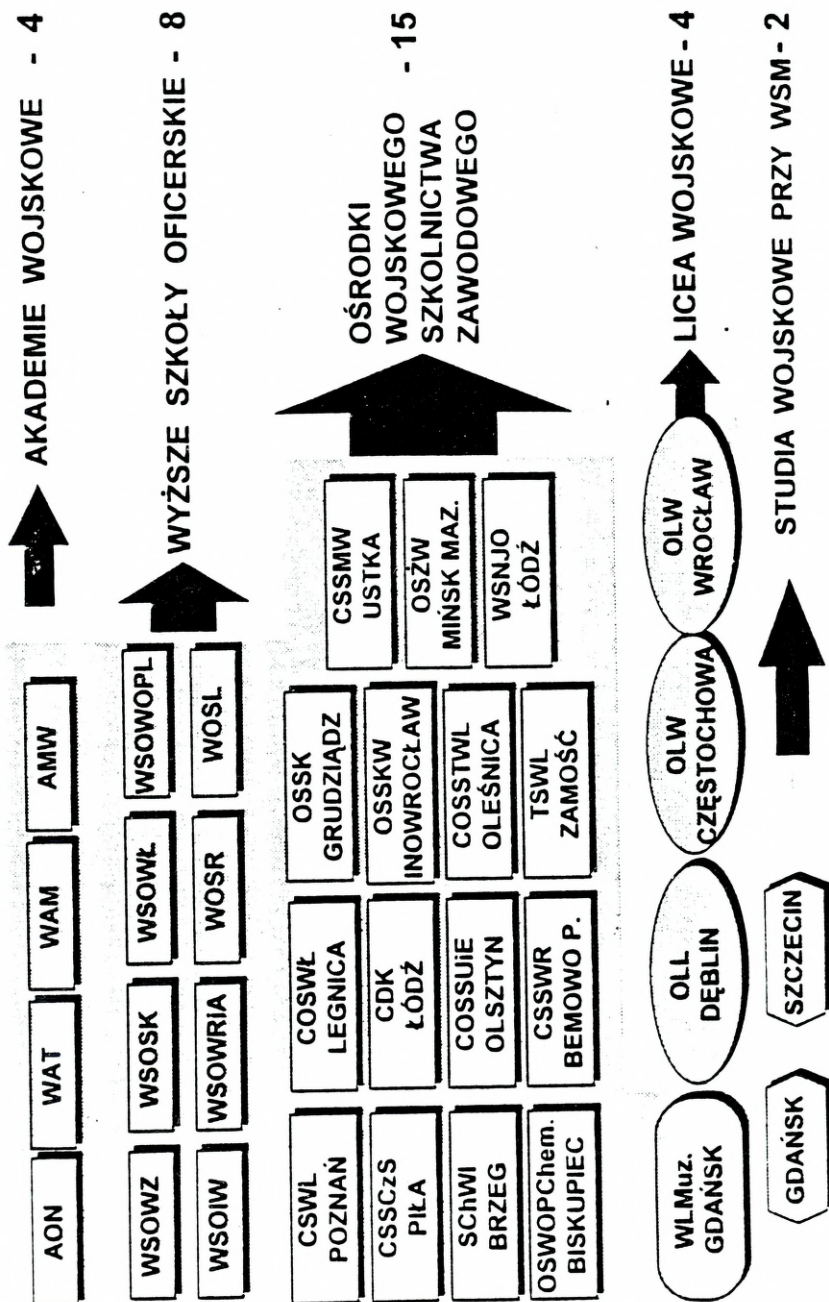
UZUPEŁNIENIE SZ W UZBROJENIE, SPRZĘT WOJSKOWY, ŚRODKI BOJOWE I MATERIAŁOWE

ZŹRÓDŁO ZABEZPIECZENIA	IMPORT	
	SILY ZBRÓJNE	GOSPODARKA NARODOWA
RODZAJ	PROGRAM MOBILIZACJI GOSPODARKI NA LATA 1993-95	
ZABEZPIECZENIA	Zapasy wojenne Razem - 20-30 dni W tym: -tacyjne-5 -okręgowe-10 -centralne-15	
UZBROJENIE I SPRZĘT WOJSKOWY	wg stanu etatowego SZ Zabezpieczenie: ok 80%	REZERWY PAŃSTWOWE GOSPODARSTWA (RPG) Zabezpieczenie - 35%
POZOSTAŁE UZBROJENIE I SPRZĘT WOJSKOWY, ŚRODKI BOJOWE.	Zabezpieczenie ok 70%	Pozostałe - zabezpieczenie -30% -20%
PALIWA	Zabezpieczenie - 75%	REZERWY PAŃSTWOWE GOSPODARSTWA - 70 DNI (100%) /zabezpieczenie - 100%
ZAWNOŚĆ	Zabezpieczenie - 100%	REZERWY PAŃSTWOWE GOSPODARSTWA - 70 DNI (100%) /zabezpieczenie - 100%
	20	30
		90
		dnia

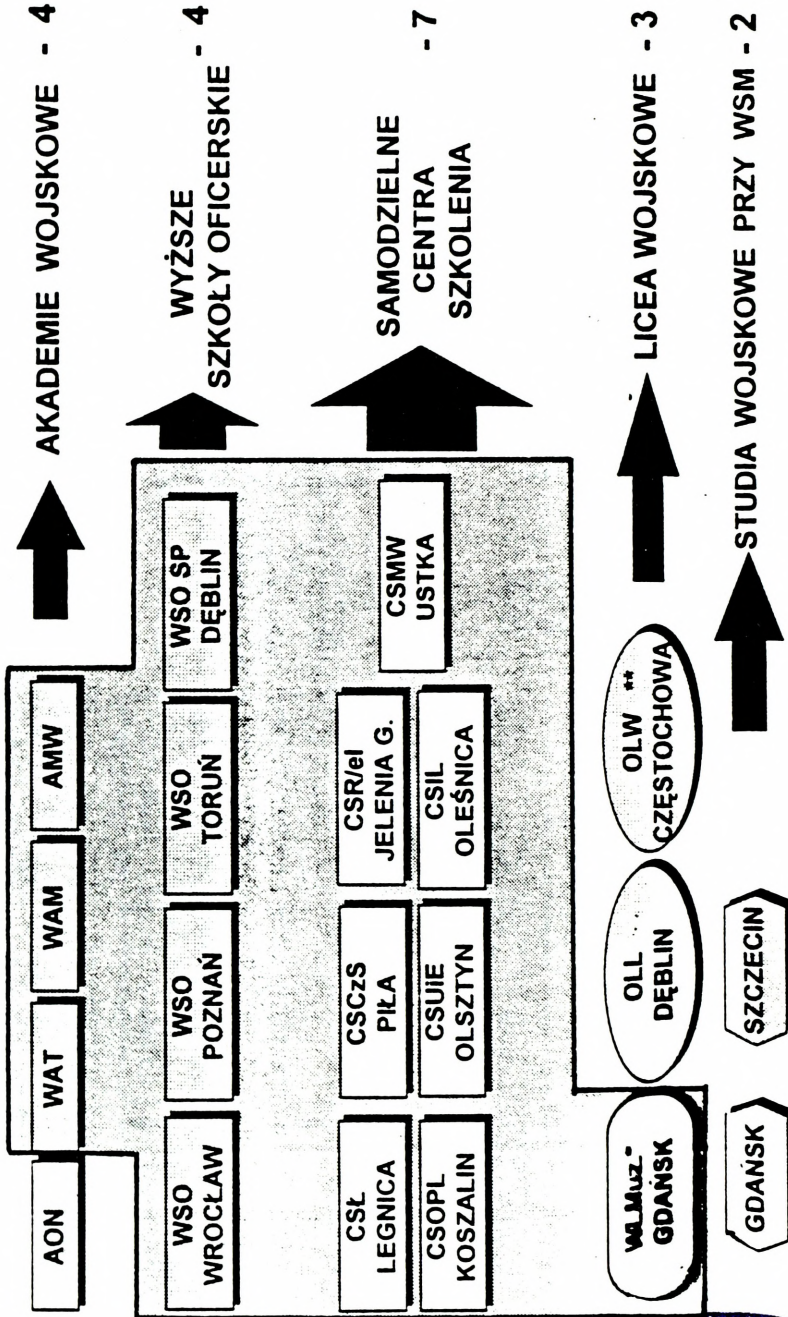
OBSZARY REFORMOWANIA WOJSKOWEGO SZKOLNICTWA ZAWODOWEGO

ISTNIEJĄCA STRUKTURA WOJSKOWEGO SZKOLNICTWA ZAWODOWEGO

DOCELOWA STRUKTURA WOJSKOWEGO SZKOLNICTWA ZAWODOWEGO

** stopniowo przekształcane będzie w cywilne LO

* moliwość przeformowania w Muzyczną PSZ

